

2024/1785

15.7.2024

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2024/1785

z dnia 24 kwietnia 2024 r.

w sprawie zmiany dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) i dyrektywy Rady 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Komunikat z dnia 11 grudnia 2019 r. pod tytułem „Europejski Zielony Ład” stanowi strategię Europy na rzecz zapewnienia do 2050 r. neutralnej dla klimatu, czystej gospodarki o obiegu zamkniętym, optymalizacji wykorzystywania zasobów, gospodarowania nimi i ich ponownego użycia, minimalizacji zanieczyszczenia, uznając jednocześnie potrzebę strategii politycznych, które przyniosą głęboką transformację, zaspokoją potrzeby zdrowotne obywateli, zapewnią im dobrostan i ochronę przed zagrożeniami i skutkami związanymi ze środowiskiem. Ma też na celu zagwarantowanie, że transformacja będzie sprawiedliwa oraz inkluzywna, nie pozostawiając nikogo w tyle. Unia jest również zaangażowana w realizację porozumienia paryskiego ⁽⁴⁾, Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 oraz jej celów zrównoważonego rozwoju oraz w prace Światowej Organizacji Zdrowia. Strategia Unii w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności z października 2020 r. oraz plan działania na rzecz eliminacji zanieczyszczeń, przyjęty w maju 2021 r., konkretnie dotyczą aspektów Europejskiego Zielonego Ładu związanych z problemem zanieczyszczeń. Jednocześnie w nowej strategii przemysłowej dla Europy jeszcze bardziej podkreśla się potencjalną rolę technologii transformacyjnych. Do innych polityk szczególnie istotnych związanych z przeglądem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE ⁽⁵⁾ należą Europejskie prawo o klimacie ⁽⁶⁾, pakiet „Gotowi na 55”, strategia UE na rzecz ograniczenia emisji metanu oraz zobowiązanie z Glasgow dotyczące metanu, strategia UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, unijna strategia na rzecz bioróżnorodności 2030, strategia pt. „Od pola do stołu”, unijna strategia ochrony gleb i inicjatywa dotycząca zrównoważonych produktów. W dodatku, jako część odpowiedzi Unii na rosyjską wojnę napastniczą przeciwko Ukrainie, w ramach REPowerEU proponuje się wspólne europejskie działania na rzecz wspierania dywersyfikacji dostaw energii, przyspieszenia przejścia na energię odnawialną i poprawy efektywności energetycznej.
- (2) W ramach Europejskiego Zielonego Ładu Komisja ogłosiła przegląd unijnych środków dotyczących rozwiązania problemu zanieczyszczeń pochodzących z dużych instalacji przemysłowych, w tym przegląd zakresu sektorowego prawodawstwa i sposobów zapewnienia jego spójności z polityką klimatyczną, energetyczną oraz dotyczącą gospodarki o obiegu zamkniętym. Ponadto w planie działania na rzecz eliminacji zanieczyszczeń, w Planie działania

⁽¹⁾ Dz.U. C 443 z 22.11.2022, s. 130.

⁽²⁾ Dz.U. C 498 z 30.12.2022, s. 154.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2024 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 12 kwietnia 2024 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym i w strategii pt. „Od pola do stołu” również wzywa się do zwiększenia efektywnego wykorzystania zasobów i ich ponownego użycia, przy jednoczesnym ograniczaniu emisji zanieczyszczeń u źródła, w tym ze źródeł obecnie nieobjętych zakresem stosowania dyrektywy 2010/75/UE. Rozwiązanie problemu zanieczyszczeń pochodzących z określonych rodzajów działalności rolno-przemysłowej przy jednoczesnym promowaniu zrównoważonych praktyk rolniczych, które przynoszą wiele dodatkowych korzyści z punktu widzenia celów Europejskiego Zielonego Ładu dotyczących środowiska i klimatu, wymaga zatem ich włączenia do zakresu stosowania tej dyrektywy.

- (3) Przemysł wydobywczy Unii ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celów Europejskiego Zielonego Ładu oraz strategii przemysłowej Unii, w tym wszelkich aktualizacji tej strategii. Metale mają znaczenie strategiczne dla cyfrowej i zielonej transformacji, dla transformacji energetycznej i materiałowej oraz dla przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym i dla wzmocnienia gospodarczej odporności i autonomii Unii. Aby osiągnąć te cele niezbędny jest dalszy rozwój zdolności krajowych i podaży krajowej o zrównoważonym charakterze, zwłaszcza w świetle rosnącego światowego popytu, podatności łańcuchów dostaw na zagrożenia i napięć geopolitycznych. Wymaga to skutecznych, dostosowanych do konkretnych potrzeb i zharmonizowanych środków, aby zapewnić ustanawianie i wdrażanie najlepszych dostępnych technik, stosując tym samym procesy, które są jednocześnie najskuteczniejsze i mają najmniejszy możliwy wpływ na zdrowie ludzi i na środowisko. Mechanizmy zarządzania przewidziane w dyrektywie 2010/75/UE, które włączają specjalistów z poszczególnych branż w opracowywanie wymogów środowiskowych opartych na konsensusie i dostosowanych do konkretnych potrzeb, będą wspierały zrównoważony wzrost w Unii tych rodzajów działalności. Opracowanie i dostępność wspólnie uzgodnionych norm wyrówna warunki działania w Unii, zapewniając jednocześnie wysoki poziom ochrony zdrowia ludzki i środowiska. Należy zatem włączyć te rodzaje działalności do zakresu stosowania dyrektywy 2010/75/UE, bez uszczerbku dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1252⁽⁷⁾. Dyrektywa w sprawie emisji przemysłowych będzie wspierać przemysł w Unii w przygotowaniu projektów oraz ułatwiać zrównoważony i oparty na konsensusie wzrost działalności wydobywczej w Unii zgodnie z wskaźnikami referencyjnymi na 2030 r. określonymi w akcie o surowcach krytycznych. Dyrektywa w sprawie emisji przemysłowych pomoże w usprawnieniu procesu udzielania pozwoleń w ramach aktu o surowcach krytycznych dzięki wspieraniu państw członkowskich w ustalaniu warunków pozwoleń na eksploatację i szybkim udzielaniu pozwoleń.
- (4) W niniejszym akcie zmieniającym należy wyjaśnić, że przy identyfikowaniu najlepszych dostępnych technik i przy udzielaniu lub ocenie pozwoleń należy uwzględniać uciążliwość zapachową.
- (5) W ramach udzielania i oceny pozwoleń należy wyraźnie uwzględnić potencjalny wzrost wpływu zrzutów przemysłowych na stan zbiorników wodnych ze względu na zmiany dynamiki przepływu wody.
- (6) Chów zwierząt gospodarskich powoduje uwolnienie znacznych emisji zanieczyszczeń do powietrza i wody. Zmniejszenie tych emisji, w tym amoniaku, metanu, azotanów, gazów cieplarnianych, a tym samym poprawa jakości powietrza, wody i gleby, wymaga obniżenia wartości progowej, po przekroczeniu której instalacje chowu świń i drobiu wchodzi w zakres stosowania dyrektywy 2010/75/UE. W związku z tym Komisja powinna ocenić konieczność podjęcia przez Unię działań w celu kompleksowego rozwiązania problemu emisji pochodzących z hodowli zwierząt gospodarskich, w szczególności bydła, oraz przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na ten temat, z uwzględnieniem zakresu dostępnych instrumentów i specyfiki sektora. Jednocześnie Komisja powinna również ocenić, w oparciu o dowody, potrzebę podjęcia przez Unię działań na rzecz realizacji celów w zakresie globalnej ochrony środowiska w odniesieniu do produktów wprowadzanych do obrotu w Unii dzięki zapobieganiu emisjom pochodzącym z chowu zwierząt gospodarskich i ich kontroli, w sposób zgodny z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, oraz przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na ten temat.
- (7) Wymogi dotyczące najlepszych dostępnych technik odnoszące się do danego rodzaju instalacji uwzględniają charakter, wielkość, gęstość obsady i stopień złożoności tych instalacji – w tym specyficzne cechy systemów chowu oraz zakres ich ewentualnego wpływu na środowisko. Zawarte w najlepszych dostępnych technikach wymogi dotyczące proporcjonalności mają na celu zachęcenie rolników do podjęcia niezbędnej transformacji w kierunku coraz bardziej przyjaznych dla środowiska praktyk rolniczych.
- (8) Chów świń w instalacjach działających w systemie produkcji organicznej lub w instalacjach charakteryzujących się niską gęstością obsady powinien być wyłączony z zakresu stosowania dyrektywy 2010/75/UE, ponieważ wpływa pozytywnie na ochronę krajobrazu, zapobiega pożarom lasów oraz chroni bioróżnorodność i siedliska. Wyłączenie powinno obejmować instalacje pastwiskowego chowu świń charakteryzujące się niskim zagęszczeniem, w których zwierzęta pozostają na wolnym wybiegu przez znaczną część roku, w szczególności w ciągu dnia, oraz w których

(7) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1252 z dnia 11 kwietnia 2024 r. ustanawiające ramy na potrzeby zapewnienia bezpiecznych i zrównoważonych dostaw surowców krytycznych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1724 i (UE) 2019/1020 (Dz.U. L, 2024/1252, 3.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1252/oj>).

warunki pogodowe i bezpieczeństwa gwarantują dobrostan zwierząt lub w których zwierzęta pozostają sezonowo na wolnym wybiegu. Obszar uwzględniany do obliczania gęstości obsady powinien być obszarem, który jest wykorzystywany w instalacji do wypasu zwierząt lub do uprawy paszy lub karmy wykorzystywanych do karmienia zwierząt.

- (9) Unia powinna odgrywać wiodącą rolę w globalnych działaniach na rzecz klimatu, w tym dzięki osiągnięciu celu, jakim jest neutralność klimatyczna Unii najpóźniej do 2050 r. zgodnie z porozumieniem paryskim. Globalne rozwiązanie problemu emisji metanu pochodzących od zwierząt gospodarskich pomoże w redukcji emisji gazów cieplarnianych. Redukcja ta jest pilnie potrzebna, aby świat mógł utrzymać wzrost średniej temperatury globalnej na poziomie znacznie niższym niż 2 °C powyżej poziomu przedindustrialnego i aby mógł podejmować starania na rzecz ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomu przedindustrialnego.
- (10) W strategii pt. „Od pola do stołu” określono zobowiązanie do promowania w organach normalizacyjnych globalnego przejścia na zrównoważone systemy żywnościowe i przyjęcia kierowniczej roli w pracach nad międzynarodowymi normami zrównoważonego rozwoju. Unia będzie nadal popierać ideę norm międzynarodowych w odpowiednich organach międzynarodowych i zachęcać do produkcji rolno-spożywczej zgodnej z wysokimi normami bezpieczeństwa i zrównoważoności. Ponadto, jak stwierdzono w sprawozdaniu Komisji w sprawie stosowania unijnych norm sanitarnych i środowiskowych w odniesieniu do importowanych produktów rolnych i rolno-spożywczych, ambitne normy i cele zdrowotne, środowiskowe i w zakresie zrównoważoności przyczyniają się do osiągnięcia uzasadnionych celów dotyczących globalnych problemów, również zgodnie z podejściem „Jedno zdrowie”. Unia będzie kontynuować wysiłki na poziomie wielostronnym na rzecz globalnego konsensusu w sprawie konieczności działania i wprowadzenia norm międzynarodowych.
- (11) Unia powinna również odgrywać wiodącą rolę we współpracy międzynarodowej, aby stworzyć otwarty i sprawiedliwy wielostronny system, w którym zrównoważony handel to kluczowy czynnik umożliwiający zieloną transformację. Zgodnie z przeglądem unijnej polityki handlowej i polityki zrównoważonego rozwoju oraz komunikatem Komisji pt. „Siła partnerstw handlowych: współpraca na rzecz zielonego i sprawiedliwego wzrostu” trzeba angażować partnerów do współpracy, aby powstał międzynarodowy ład środowiskowy i przestrzegano międzynarodowych norm środowiskowych.
- (12) Aby zapobiec sztucznemu dzieleniu gospodarstw, które mogłyby doprowadzić do zmniejszenia wynikającej z dużej jednostki przeliczeniowej (DJP) wydajności gospodarstwa do poziomu poniżej wartości progowych określonych w załączniku Ia do celów stosowania niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny przyjąć środki w celu zapewnienia, aby w przypadku gdy co najmniej dwie instalacje zlokalizowane są blisko siebie i mają tego samego operatora lub w przypadku gdy instalacje znajdują się pod kontrolą operatorów pozostających w stosunku gospodarczym lub prawnym, właściwy organ mógł do celów obliczenia wydajności dla chowu zwierząt gospodarskich uznać te instalacje za jedną jednostkę. Wartość progowa w przypadku gospodarstw mieszanych nie powinna być wykorzystywana do obchodzenia wartości progowej odnoszącej się do poszczególnych zwierząt gospodarskich.
- (13) Do i po roku 2030 prawdopodobnie nastąpi w Unii znaczący wzrost liczby wielkoskalowych instalacji służących do produkcji akumulatorów do pojazdów elektrycznych, zwiększając udział Unii w światowej produkcji akumulatorów. Kilka rodzajów działalności w łańcuchu wartości akumulatorów jest już uregulowanych przepisami dyrektywy 2010/75/UE, a akumulatory jako produkty są objęte przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1542⁽⁸⁾. Jednak nadal konieczne jest włączenie w zakres stosowania dyrektywy 2010/75/UE dużych instalacji produkujących akumulatory w celu zapewnienia objęcia ich także wymogami określonymi w dyrektywie 2010/75/UE. Włączenie w zakres stosowania dyrektywy 2010/75/UE dużych instalacji produkujących akumulatory, w przeciwieństwie do instalacji zajmujących się tylko ich montażem, w całościowy sposób wzmocni zrównoważony charakter akumulatorów i zmniejszy ich wpływ na środowisko w całym ich cyklu życia. Przyspieszy to wzrost produkcji akumulatorów, który jest bardziej zrównoważony.
- (14) W celu dalszego poszerzania publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska, konieczne jest wyjaśnienie, że pozwolenia na instalacje udzielane na podstawie dyrektywy 2010/75/UE mają być udostępniane publicznie w internecie bezpłatnie i bez ograniczania dostępu tylko do zarejestrowanych użytkowników, jednak z dbałością o poufność informacji handlowych.

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1542 z dnia 12 lipca 2023 r. w sprawie baterii i zużytych baterii, zmieniające dyrektywę 2008/98/WE i rozporządzenie (UE) 2019/1020 oraz uchylające dyrektywę 2006/66/WE (Dz.U. L 191 z 28.7.2023, s. 1).

- (15) Państwa członkowskie powinny opracować systemy na potrzeby elektronicznego wydawania pozwoleń, które zmniejszą obciążenie administracyjne operatorów i właściwych organów, zwiększą publiczny dostęp do informacji i ułatwią publiczny udział w procedurach udzielania pozwoleń. Komisja powinna wspierać państwa członkowskie w opracowywaniu elektronicznego wydawania pozwoleń, organizując wymianę informacji między państwami członkowskimi i udzielając wskazówek na temat najlepszych praktyk.
- (16) Wpływ zanieczyszczenia, w tym spowodowanego przez awarie lub wypadki, może wykraczać poza terytorium państwa członkowskiego. W takich przypadkach, bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE⁽⁹⁾, ograniczenie wpływu awarii lub wypadków na zdrowie ludzi i środowisko oraz zapobieganie dalszym możliwym awariom lub wypadkom wymaga niezwłocznej wymiany informacji oraz ścisłej koordynacji między właściwymi organami państw członkowskich, które są lub mogą być dotknięte takimi zdarzeniami. W związku z tym w przypadku wystąpienia awarii lub wypadku mających znaczący wpływ na środowisko lub zdrowie ludzi w innym państwie członkowskim należy wspierać wymianę informacji oraz transgraniczną i multidyscyplinarną współpracę między dotkniętymi państwami członkowskimi, aby ograniczyć wpływ na środowisko i zdrowie ludzi oraz zapobiegać dalszym możliwym awariom lub wypadkom.
- (17) Państwa członkowskie powinny również przyjąć środki w zakresie zapewniania zgodności, aby propagować, monitorować i egzekwować wykonywanie obowiązków nałożonych na osoby fizyczne lub prawne w dyrektywie 2010/75/UE. W ramach środków w zakresie zapewniania zgodności państwa członkowskie zapewniają, aby organy krajowe odpowiedzialne za stosowanie i egzekwowanie niniejszej dyrektywy dysponowały wystarczającą liczbą wykwalifikowanego personelu oraz wystarczającymi zasobami finansowymi, technicznymi i technologicznymi do skutecznego wykonywania zadań związanych z wdrażaniem niniejszej dyrektywy.
- (18) Ponadto w ramach środków w zakresie zapewniania zgodności właściwe organy powinny mieć możliwość zawieszenia eksploatacji instalacji w przypadku, gdy ciągle naruszanie warunków pozwolenia oraz niewdrażanie ustaleń zawartych w sprawozdaniu z kontroli stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzi lub może powodować znaczący negatywny skutek dla środowiska, aby usunąć to zagrożenie.
- (19) W przypadku zanieczyszczenia mającego wpływ na zasoby wody pitnej, w tym zasoby transgraniczne, lub na infrastrukturę kanalizacyjną, właściwy organ powinien informować zainteresowanych operatorów wodno-kanalizacyjnych o środkach podjętych w celu zapobiegania wyrządzeniu szkód lub zaradzenia szkodom wyrządzonym przez to zanieczyszczenie zdrowiu ludzi lub środowisku.
- (20) W ocenie dyrektywy 2010/75/UE stwierdzono istnienie potrzeby wzmocnienia powiązań między tą dyrektywą a rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1907/2006⁽¹⁰⁾ w celu lepszego rozwiązania problemu zagrożeń związanych ze stosowaniem chemikaliów w instalacjach objętych zakresem stosowania dyrektywy 2010/75/UE. Aby rozwijać synergie między pracami prowadzonymi przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA) nad chemikaliami a opracowywaniem dokumentów referencyjnych BAT na podstawie dyrektywy 2010/75/UE, należy przydzielić ECHA formalną rolę w zakresie przygotowywania dokumentów referencyjnych BAT.
- (21) Komisja powinna zachęcać zainteresowane strony i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacje pozarządowe zaangażowane w promowanie ochrony zdrowia ludzi lub środowiska, do udziału w forum wymiany informacji. Komisja powinna zapewnić udział Europejskiej Agencji Środowiska w wymianie informacji, jeżeli wiedza fachowa Agencji może tę wymianę wzbogacić. Biorąc pod uwagę rozszerzenie zakresu i rosnące obciążenie pracą forum wymiany i technicznej grupy roboczej, Komisja powinna przeznaczyć odpowiednie zasoby i przyjąć niezbędne zmiany, w tym zmieniając decyzję wykonawczą Komisji 2012/119/UE⁽¹¹⁾, aby zapewnić funkcjonowanie forum i technicznej grupy roboczej.

⁽⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniająca, a następnie uchylająca dyrektywę Rady 96/82/WE (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

⁽¹¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2012/119/UE z dnia 10 lutego 2012 r. ustanawiająca zasady odnośnie do wskazówek dotyczących gromadzenia danych i opracowywania dokumentów referencyjnych BAT, o których mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych, oraz zapewnienia ich jakości (Dz.U. L 63 z 2.3.2012, s. 1).

- (22) Aby ułatwić wymianę informacji pomagających w ustalaniu poziomów emisji i poziomów efektywności środowiskowej związanych z najlepszymi dostępnymi technikami, zachowując jednocześnie integralność poufnych informacji handlowych, należy określić procedury dotyczące postępowania z informacjami kwalifikującymi się jako poufne informacje handlowe lub szczególnie chronione informacje handlowe, w tym warunki dotyczące anonimizacji niektórych kategorii zainteresowanych stron, oraz z informacjami zebranymi od sektora przemysłu w kontekście wymiany informacji zorganizowanej przez Komisję w celu opracowania, przeglądu lub aktualizacji dokumentów referencyjnych BAT. Należy zapewnić, aby osoby uczestniczące w wymianie informacji nie przekazywały informacji kwalifikujących się jako poufne informacje handlowe lub szczególnie chronione informacje handlowe jakimkolwiek przedstawicielom przedsiębiorstw lub stowarzyszeń branżowych mających interes gospodarczy w danej działalności przemysłowej i rynkach powiązanych. Taka wymiana informacji pozostaje bez uszczerbku dla prawa konkurencji Unii, w szczególności art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (23) Niniejsza dyrektywa nie nakłada żadnych obowiązków w zakresie publicznego ujawniania poufnych informacji handlowych dodatkowych do tych już ustanowionych dyrektywą 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹²⁾ oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 ⁽¹³⁾.
- (24) Aby zapewnić ochronę zdrowia ludzi i środowiska jako całości, niezbędne są synergie i koordynacja na wszystkich etapach wdrażania dyrektywy 2010/75/UE z innymi stosownymi przepisami prawa Unii w zakresie ochrony środowiska. W związku z tym przed udzieleniem pozwolenia na podstawie tej dyrektywy należy przeprowadzić odpowiednie konsultacje ze wszystkimi stosownymi właściwymi organami ponoszącymi odpowiedzialność w zakresie przestrzegania stosownych przepisów prawa Unii w zakresie ochrony środowiska.
- (25) W celu ciągłej poprawy efektywności środowiskowej i bezpieczeństwa instalacji, w tym poprzez zapobieganie powstawaniu odpadów, optymalizację użycia zasobów i ponowne użycie wody oraz zapobieganie ryzyku związanemu z substancjami stwarzającymi zagrożenie lub minimalizację tego ryzyka operatorzy instalacji powinni ustanowić i wdrożyć system zarządzania środowiskowego, zgodnie z niniejszą dyrektywą i z odpowiednimi konkluzjami dotyczącymi BAT, i udostępnić publicznie jego odpowiednie części. Przed udostępnieniem publicznym odpowiednich części systemu zarządzania środowiskowego, operatorzy powinni mieć możliwość utajnienia lub wykluczenia poufnych informacji handlowych. Ta możliwość powinna być stosowana w sposób ograniczony, po uwzględnieniu w każdym konkretnym przypadku interesu publicznego, któremu służy ujawnienie informacji. System zarządzania środowiskowego powinien również obejmować zarządzanie ryzykiem związanym z wykorzystywaniem substancji stwarzających zagrożenie oraz analizę możliwego zastąpienia substancji stwarzających zagrożenie bezpieczniejszymi alternatywami.
- (26) Aby zapewnić zgodność systemu zarządzania środowiskowego z wymogami dyrektywy 2010/75/UE, system ten powinien zostać poddany ocenie przez operatora i audytowi przez audytora zewnętrznego zatrudnionego przez operatora. Audytorem powinna być jednostka oceniająca zgodność akredytowana zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ⁽¹⁴⁾, zgodnie z wymogami ISO 17021, albo osoba fizyczna lub prawna, która uzyskała licencję jako weryfikator środowiskowy zgodnie art. 2 pkt 20 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 ⁽¹⁵⁾.
- (27) Aby wspierać dekarbonizację, efektywne wykorzystanie zasobów i gospodarkę o obiegu zamkniętym, konkluzje dotyczące BAT powinny obejmować wiążące poziomy efektywności środowiskowej powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami oraz orientacyjne poziomy efektywności środowiskowej powiązane z nowymi technikami w odniesieniu do poszczególnych procesów, które mają podobne cechy, takie jak nośniki energii, surowce, jednostki produkcyjne i produkty końcowe, oraz wysoki stopień jednorodności w całej Unii, w przypadkach gdy dane udostępniane podczas wymiany informacji na potrzeby określenia najlepszych dostępnych technik są wystarczająco solidne. Konkluzje dotyczące BAT powinny również obejmować orientacyjne wskaźniki referencyjne dla innych przypadków, które operatorzy mają uwzględnić w swoich systemach zarządzania środowiskowego, jeżeli efektywność środowiskowa w dużym stopniu zależy od szczególnych okoliczności procesów. Poziomy efektywności środowiskowej powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami i wskaźniki referencyjne mogą obejmować poziomy zużycia, poziomy efektywnego wykorzystania zasobów i poziomy ponownego użycia w odniesieniu do materiałów oraz zasobów wodnych i energetycznych oraz odpady i inne poziomy uzyskane w określonych warunkach odniesienia. Poziomy efektywności środowiskowej i warunki referencyjne powinny być określone biorąc pod uwagę zasoby potrzebne do przekształcenia instalacji, której celem jest ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, a także zapotrzebowanie na zasoby wynikające z wahań popytu w odniesieniu do konkretnych

⁽¹²⁾ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

⁽¹³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem (Dz.U. L 157 z 15.6.2016, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekzarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS), uchylające rozporządzenie (WE) nr 761/2001 oraz decyzje Komisji 2001/681/WE i 2006/193/WE (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 1).

produktów, takie jak wahania zużycia wody. Właściwy organ powinien określić w pozwoleniu wiążące zakresy efektywności środowiskowej określone w konkluzjach dotyczących BAT, a także wiążące zakresy efektywności środowiskowej dotyczące wody oraz orientacyjne poziomy efektywności środowiskowej w odniesieniu do odpadów i zasobów innych niż woda, które nie są mniej rygorystyczne pod względem środowiskowym niż wiążące zakresy, pod warunkiem że zachowana jest dolna granica zakresu obowiązkowego. Operator powinien uwzględnić te wskaźniki referencyjne w systemie zarządzania środowiskowego.

- (28) Konieczne jest bardziej szczegółowe określenie warunków, w których właściwy organ, ustalając dopuszczalne wielkości emisji mające zastosowanie do uwolnień zanieczyszczeń do wody w pozwoleniu udzielonym na podstawie dyrektywy 2010/75/UE, może uwzględnić procesy oczyszczania odbywające się następnie w oczyszczalni ścieków. Dopuszczalne wielkości emisji powinny być określone w sposób zapewniający, aby uwolnienia takie nie prowadziły do zwiększonego ładunku zanieczyszczeń wód przyjmujących ani nie ograniczały zdolności lub potencjału odzyskiwania zasobów ze strumienia oczyszczania ścieków w porównaniu z sytuacją, w której w instalacji stosowane są najlepsze dostępne techniki i spełniane są poziomy emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami dotyczące uwolnień bezpośrednich.
- (29) Zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i ochrony środowiska jako całości wymaga m.in. określania w pozwoleniach dopuszczalnych wielkości emisji na poziomie zapewniającym zgodność z mającymi zastosowanie poziomami emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami przedstawionymi w konkluzjach dotyczących BAT. Poziomy emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami (BAT-AEL) są zazwyczaj wyrażane jako zakresy, a nie jako pojedyncze wartości, aby odzwierciedlić różnice w obrębie określonego rodzaju instalacji, powodujące zmienność w zakresie efektywności osiągniętej przy stosowaniu najlepszych dostępnych technik. Przykładowo dana najlepsza dostępna technika nie zapewni takiej samej efektywności w różnych instalacjach, niektóre najlepsze dostępne techniki mogą nie być odpowiednie do stosowania w określonych instalacjach lub określone połączenie najlepszych dostępnych technik może być skuteczniejsze w odniesieniu do niektórych zanieczyszczeń lub komponentów środowiska niż inne połączenie tych technik. Osiągnięciu wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i ochrony środowiska jako całości zagroziła praktyka określania dopuszczalnych wielkości emisji na najmniej rygorystycznym krańcu zakresu emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami bez uwzględniania potencjału danej instalacji do osiągnięcia niższych poziomów emisji dzięki zastosowaniu najlepszych dostępnych technik. Taka praktyka zniechęca liderów do wdrażania skuteczniejszych technik i utrudnia osiągnięcie równych warunków działania zapewniających wysoki poziom ochrony zdrowia ludzi i ochrony środowiska. Aby zmniejszyć emisje właściwy organ powinien ustalić dopuszczalne wielkości emisji na możliwie najbardziej rygorystycznym poziomie dla danej instalacji, biorąc pod uwagę cały zakres BAT-AEL, jak również wzajemne powiązania pomiędzy różnymi komponentami środowiska. Dopuszczalne wielkości emisji powinny opierać się na ocenie operatora zawierającej analizę wykonalności osiągnięcia wielkości mieszczących się na najbardziej rygorystycznym krańcu zakresu BAT-AEL i mieć na celu najlepszą efektywność środowiskową, jaką mogą osiągnąć dane instalacje; chyba że operator wykaże, iż stosowanie najlepszych dostępnych technik opisanych w konkluzjach dotyczących BAT umożliwi w przypadku danej instalacji jedynie osiągnięcie mniej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji. Aby wesprzeć ustalanie dopuszczalnych wielkości emisji w pozwoleniach i przyjęcie ogólnych wiążących zasad, konkluzje dotyczące BAT powinny zawierać informacje na temat okoliczności umożliwiających osiągnięcie niższych poziomów emisji w zakresie BAT-AEL ustalonych dla kategorii instalacji o podobnych właściwościach. Przy ustalaniu dopuszczalnych wielkości emisji w zakresie BAT-AEL procedura odstępstwa nie powinna mieć zastosowania.
- (30) W konkluzjach dotyczących BAT należy zidentyfikować nowe i najlepsze dostępne techniki, które operatorzy przemysłowi mogą wdrożyć, aby przekształcić instalacje w celu zapewnienia ich spójności z celem Unii, jakim jest zrównowazona, czysta i neutralna dla klimatu gospodarka o obiegu zamkniętym. Właściwe organy powinny mieć możliwość przyznania operatorom przemysłowym odpowiedniego czasu na wdrożenie głębokiej transformacji przemysłowej wymagającej znacznych inwestycji za pomocą najlepszych dostępnych technik lub nowych technik wiążących się z poważną zmianą projektu lub technologii lub zastąpieniem istniejącej instalacji, które opisano w konkluzjach dotyczących BAT i określono w planie transformacji.
- (31) W ostatnich latach Unię i jej państwa członkowskie dotknęły wyjątkowe sytuacje kryzysowe, takie jak pandemia COVID-19 i rosyjska wojna napastnicza przeciwko Ukrainie. Kryzysy te nagle i bezpośrednio wpłynęły na dostawy energii i zasobów, materiałów lub sprzętu o krytycznym znaczeniu społecznym, prowadząc do poważnych niedoborów i zakłóceń, na które należy szybko reagować. W przypadku kryzysów wymagających takiej reakcji – aby utrzymać produkcję energii lub innego sprzętu o kluczowym znaczeniu lub umożliwić ciągłość eksploatacji instalacji krytycznych – konieczne może być ustalenie dopuszczalnych wielkości emisji i dopuszczalnych wielkości efektywności środowiskowej, które są mniej rygorystyczne niż poziomy określone w konkluzjach dotyczących BAT. Potrzeba ustalenia mniej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji lub dopuszczalnych wielkości efektywności środowiskowej ma być równowazona potrzebą ochrony środowiska i zdrowia ludzi, a także potrzebą zapewnienia równych warunków działania oraz integralności rynku wewnętrznego. W związku z tym mniej rygorystyczne wielkości mogą zostać ustalone jedynie w ostateczności, gdy wyczerpane zostaną wszystkie inne środki skutkujące mniejszym zanieczyszczeniem. Właściwy organ powinien zapewniać, aby emisje z instalacji nie powodowały znacznych zanieczyszczeń. Emisje powinny być monitorowane, aby nadzorować wpływ na środowisko i na zdrowie publiczne. Aby zapewnić równe warunki działania i chronić rynek wewnętrzny, Komisja powinna mieć możliwość przygotowania ścisłych wytycznych dotyczące wyjątkowych sytuacji kryzysowych i ich

okoliczności, które można uwzględnić. Komisja powinna sprawdzić, czy odstępstwa udzielone przez państwa członkowskie są uzasadnione, oraz zgłaszać zastrzeżenia, jeżeli stwierdzi, że odstępstwo nie jest uzasadnione, w którym to przypadku państwo członkowskie powinno niezwłocznie zweryfikować odstępstwo.

- (32) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zdecydować, że niektóre jednostki energetycznego spalania lub jednostki emitujące dwutlenek węgla wymienione w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁶⁾ są zwolnione z wymogów w zakresie efektywności energetycznej określonych w warunkach pozwolenia.
- (33) W celu zapobiegania emisji zanieczyszczeń przez instalacje objęte zakresem stosowania dyrektywy 2010/75/UE lub jej minimalizacji oraz wyrównywania warunków działania w całej Unii warunki udzielania odstępstw od dopuszczalnych wielkości emisji powinny być ściślej sformułowane w oparciu o ogólne zasady, zawierające również wymóg ich regularnej ponownej oceny, aby zapewnić bardziej zharmonizowane wdrażanie takich odstępstw w całej Unii. Ponadto odstępstw od dopuszczalnych wielkości emisji nie należy udzielać, jeśli mogłyby one stanowić zagrożenie dla zgodności z normami jakości środowiska.
- (34) W ocenie dyrektywy 2010/75/UE stwierdzono rozbieżność w podejściach dotyczących oceny zgodności w przypadku instalacji objętych zakresem rozdziału II tej dyrektywy. Aby osiągnąć wysoki poziom ochrony środowiska jako całości, zapewnić spójne wdrażanie prawa Unii oraz równe warunki działania w całej Unii przy jednoczesnej minimalizacji obciążenia administracyjnego przedsiębiorstw i organów publicznych Komisja powinna ustanowić wspólne zasady oceny zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji i zatwierdzania zmierzonych poziomów emisji zarówno do powietrza, jak i do wody, w oparciu o najlepsze dostępne techniki. Przedmiotowe zasady oceny zgodności powinny być nadrzędne wobec zasad określonych w rozdziałach III i IV dotyczących oceny zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji, zawartych w załącznikach V i VI do dyrektywy 2010/75/UE.
- (35) Normy jakości środowiska powinny być rozumiane jako odnoszące się do wszystkich wymogów określonych w prawie Unii, takich jak przepisy prawa Unii dotyczące powietrza i wody, które muszą zostać spełnione w określonym czasie przez dane środowisko lub jego część. W związku z tym należy wyjaśnić, że przy udzielaniu pozwolenia dotyczącego danej instalacji właściwe organy powinny nie tylko określać warunki zapewniające zgodność eksploatacji tej instalacji z konkluzjami dotyczącymi BAT, lecz powinny także, gdy jest to właściwe w celu ograniczenia udziału danej instalacji w zanieczyszczeniu występującym na odnośnym obszarze i uwzględniając stężenie danych zanieczyszczeń w środowisku przyjmującym, zamieszczać w pozwoleniu szczególne warunki dodatkowe, które są bardziej rygorystyczne niż warunki określone w odnośnych konkluzjach dotyczących BAT, aby zapewnić zgodność instalacji z normami jakości środowiska. Takie warunki mogą obejmować ustalanie bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji, limitów ładunku emisji zanieczyszczających lub ograniczanie eksploatacji lub wydajności instalacji.
- (36) Właściwy organ powinien regularnie dokonywać przeglądu warunków pozwolenia oraz w stosownych przypadkach aktualizować je w celu zapewnienia przestrzegania odpowiednich przepisów. Takie przeglądy lub aktualizacje powinny również odbywać się w przypadkach, gdy jest to niezbędne na potrzeby spełnienia przez instalację normy jakości środowiska, w tym w przypadku nowej lub zmienionej normy jakości środowiska lub gdy stan środowiska przyjmującego wymaga zmiany pozwolenia, aby osiągnąć zgodność z planami i programami określonymi na podstawie przepisów Unii, takimi jak plany gospodarowania wodami w dorzeczu na podstawie dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁷⁾.
- (37) Na siódmym posiedzeniu Strony Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska zatwierdziły ustalenia Komitetu ds. Przestrzegania Konwencji z Aarhus w sprawie ACCC/C/2014/121, według których wprowadzając ramy prawne nieprzewidujące jakiegokolwiek możliwości udziału społeczności w odniesieniu do ponownego rozpatrzenia i aktualizacji warunków pozwolenia na podstawie art. 21 ust. 3, 4 i 5 lit. b) i c) dyrektywy 2010/75/UE, Unia Europejska narusza art. 6 ust. 10 Konwencji. Ustalenia te zostały zatwierdzone przez Unię i jej państwa członkowskie, a z myślą o osiągnięciu pełnej zgodności z konwencją z Aarhus konieczne jest wyraźne stwierdzenie, że członkom zainteresowanej społeczności należy zapewnić z odpowiednim wyprzedzeniem skuteczną możliwość uczestnictwa w udzielaniu lub aktualizacji warunków pozwolenia określanych przez właściwy organ, również wtedy gdy warunki pozwolenia są ponownie rozpatrywane po publikacji decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT

⁽¹⁶⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

⁽¹⁷⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

w odniesieniu do głównej działalności instalacji, gdy zmiany w najlepszych dostępnych technikach umożliwiają znaczącą redukcję emisji, gdy bezpieczeństwo eksploatacji wymaga zastosowania innych technik oraz gdy niezbędna jest zgodność z nową lub zmienioną normą jakości środowiska.

- (38) Jak wyjaśniono w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości⁽¹⁸⁾, państwa członkowskie nie mogą ograniczać prawa do zaskarżania decyzji podjętej przez organ publiczny do tych członków zainteresowanej społeczności, którzy uczestniczyli we wcześniejszym postępowaniu administracyjnym prowadzącym do wydania takiej decyzji. Jak również wyjaśniono w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości⁽¹⁹⁾, skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska oraz prawnie skuteczne środki zaradcze wymagają m.in., aby członkowie zainteresowanej społeczności mieli prawo zwrócić się do sądu lub innego właściwego, niezależnego i bezstronnego organu o zarządzenie środków tymczasowych w celu zapobieżenia danemu przypadkowi zanieczyszczenia, w tym w stosownych przypadkach za pomocą tymczasowego zawieszenia pozwolenia będącego przedmiotem sporu. W związku z tym należy uściślić, że legitymacja procesowa nie może być uzależniona od roli, jaką członek zainteresowanej społeczności odegrał na etapie partycypacyjnym procedur podejmowania decyzji – zwłaszcza w odniesieniu do udzielania pozwoleń i zamknięcia instalacji – na podstawie niniejszej dyrektywy. Ponadto każda procedura odwoławcza powinna być uczciwa, sprawiedliwa, przeprowadzana bez zbędnej zwłoki, niedyskryminacyjna ze względu na koszty i przewidywać odpowiednie i prawnie skuteczne środki zaradcze, w tym w stosownych przypadkach nakazy sądowe. W przypadku gospodarstw chowu zwierząt gospodarskich zawieszenie działalności powinno pozostawać bezwzględnie bez uszczerbku dla kontynuacji działań niezbędnych dla dobrostanu zwierząt gospodarskich.
- (39) Przed udzieleniem pozwoleń, w przypadku gdy eksploatacja instalacji może mieć wpływ na więcej niż jedno państwo członkowskie, powinna mieć miejsce współpraca transgraniczna, która powinna obejmować wcześniejsze informowanie członków zainteresowanej społeczności i właściwych organów w pozostałych państwach członkowskich, na które taka eksploatacja instalacji może mieć wpływ, oraz przeprowadzenie z nimi konsultacji.
- (40) W ocenie dyrektywy 2010/75/UE stwierdzono, że choć celem tej dyrektywy jest sprzyjanie transformacji przemysłu europejskiego, to nie jest ona dostatecznie dynamiczna i nie wspiera w wystarczającym stopniu wdrażania innowacyjnych procesów i technologii, w tym tych, które są zasadnicze z punktu widzenia dwójakiej transformacji – zielonej i cyfrowej – i osiągnięcia celów Europejskiego prawa o klimacie. Nie uciekając się zatem do narzucania konkretnych technik lub technologii należy ułatwić testowanie i wdrażanie nowych technik o większej efektywności środowiskowej, ułatwić współpracę z naukowcami i przemysłem w ramach finansowanych ze środków publicznych projektów badawczych z zastrzeżeniem warunków ustanowionych w odpowiednich europejskich i krajowych instrumentach finansowania, a także ustanowić specjalny ośrodek wspierania innowacyjności poprzez gromadzenie i analizowanie informacji na temat nowych technik, odnoszących się do rodzajów działalności objętych zakresem stosowania tej dyrektywy, w tym chowu drobiu i świń, oraz przedstawianie charakterystyki ich poziomu rozwoju od badań naukowych po wdrożenie z wykorzystaniem skali poziomu gotowości technologicznej („TRL”), i ocenić poziom efektywności środowiskowej tych technik, uwzględniając potencjalne ograniczenia spowodowane dostępnością danych i ich jakością. Zapewni to również informacje na potrzeby wymiany informacji dotyczących sporządzania, dokonywania przeglądu i aktualizacji dokumentów referencyjnych BAT. Nowe techniki, które mają być analizowane w ośrodku, powinny być co najmniej na poziomie TRL 6–7, mianowicie powinny być technologią zademonstrowaną w odpowiednim środowisku (środowisku odpowiednim dla sektora w przypadku kluczowych technologii prorozwojowych) lub w ramach demonstracji prototypu w środowisku operacyjnym.
- (41) Osiągnięcie celów Unii dotyczących czystej, neutralnej dla klimatu gospodarki o obiegu zamkniętym do 2050 r. wymaga głębokiej transformacji gospodarki Unii. Zgodnie z 8. unijnym programem działań w zakresie środowiska należy zatem nałożyć na operatorów instalacji objętych dyrektywą 2010/75/UE obowiązek włączenia planów transformacji do swoich systemów zarządzania środowiskowego. Takie plany transformacji uzupełnią również wymogi dotyczące sprawozdawczości przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju przewidziane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE⁽²⁰⁾, zapewniając środki umożliwiające wdrożenie tych wymogów na poziomie instalacji. Głównym priorytetem powinna być transformacja energochłonnych rodzajów działalności wymienionych w załączniku I. Operatorzy energochłonnych instalacji powinni zatem przedstawić plany transformacji do dnia 30 czerwca 2030 r. Na operatorów instalacji prowadzących inne rodzaje działalności wymienione w załączniku I należy nałożyć obowiązek przedstawienia planów transformacji w ramach ponownego rozpatrzenia i aktualizacji pozwolenia po publikacji decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT opublikowanych po dniu 1 stycznia 2030 r. Operatorom powinno się pozwolić na opracowanie jednolitego planu transformacji obejmującego wszystkie instalacje znajdujące się pod ich kontrolą w państwie członkowskim, a jeżeli elementy planów transformacji zostały już opracowane w innych dokumentach i są zgodne z wymogami dyrektywy

⁽¹⁸⁾ Sprawa C-826/18, Wyrok Trybunału (Pierwsza Izba) z dnia 14 stycznia 2021 r., LB i in./College van burgemeester en wethouders van de gemeente Echt-Susteren, sprawa C-826/18, ECLI:EU:C:2021:7, pkt 58 i 59.

⁽¹⁹⁾ Wyrok Trybunału (Wielka Izba) z dnia 15 stycznia 2013 r., Jozef Krizhan i in./Slovenská inšpekcia životného prostredia, sprawa C-416/10, ECLI:EU:C:2013:8, pkt 109.

⁽²⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG, (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

2010/75/UE, należy pozwolić operatorom na umieszczenie w planie transformacji odesłania do odpowiednich dokumentów. Plany transformacji powinny pozostać dokumentami orientacyjnymi przygotowywanymi na odpowiedzialność operatorów, jednak jednostka oceniająca zgodność lub weryfikator środowiskowy zatrudniony przez operatora w ramach systemu zarządzania środowiskowego, powinni sprawdzić, czy plan transformacji zawiera minimalny zakres informacji wymagany zgodnie z aktem delegowanym, który ma być przyjęty przez Komisję, a operatorzy powinni upublicznić plany transformacji.

- (42) Narzędzia cyfrowe, takie jak cyfrowe systemy zarządzania, mogą pomóc w ilościowej i jakościowej ocenie ryzyka związanego z zanieczyszczeniem i w zarządzaniu takim ryzykiem oraz pomóc operatorom w transformacji ich instalacji.
- (43) Potrzebne jest bardziej szczegółowe wyjaśnienie dotyczące kryteriów oceny, czy oczyszczone gazy lub ciecze powstające w wyniku zgazowania i pirolizy odpadów są oczyszczone w takim stopniu, aby przed spalaniem nie stanowiły już odpadów.
- (44) W świetle dużej liczby instalacji chowu zwierząt gospodarskich, które powinny być objęte zakresem stosowania dyrektywy 2010/75/UE, oraz stosunkowo prostego charakteru procesów i wzorców emisji w takich instalacjach, należy określić szczególne, dostosowane do tego sektora procedury administracyjne dotyczące udzielania pozwoleń oraz prowadzenia odnośnych rodzajów działalności bez uszczerbku dla wymogów dotyczących informowania i angażowania społeczeństwa, monitorowania i zgodności. Umożliwi to przyjęcie ogólnych wiążących przepisów na poziomie krajowym oraz rejestrację gospodarstw zamiast udzielania im indywidualnych pozwoleń. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby ogólne wiążące przepisy i procedury rejestracji gwarantowały wysoki poziom ochrony środowiska równoważny z poziomem uzyskiwanym w przypadku udzielania indywidualnych pozwoleń.
- (45) Oczekuje się, że wchodzące na rynek innowacyjne techniki w coraz większym stopniu ograniczą emisję zarówno zanieczyszczeń, jak i gazów cieplarnianych z instalacji podlegających zakresowi stosowania zarówno dyrektywy 2003/87/WE, jak i dyrektywy 2010/75/UE. Chociaż umożliwi to tworzenie dalszych synergii między tymi dyrektywami, może to wpłynąć na ich funkcjonowanie, w tym na rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla. Dyrektywa 2003/87/WE zawiera w tej kwestii przepis dotyczący dokonywania przeglądu efektywności synergii z dyrektywą 2010/75/UE i który wzywa do koordynacji odpowiednich pozwoleń istotnych dla klimatu i środowiska w celu zapewnienia skutecznego i szybszego wprowadzania środków niezbędnych na potrzeby zgodności z celami Unii w zakresie klimatu i energii. W celu uwzględnienia dynamiki innowacji w tym zakresie oraz przeglądu, o którym mowa w art. 8 dyrektywy 2003/87/WE, Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do roku 2028, a następnie co pięć lat, sprawozdanie zawierające przegląd wdrażania dyrektywy 2010/75/UE.
- (46) W oparciu o przeprowadzone zgodnie z dyrektywą 2010/75/UE uproszczenie sprawozdawczości Komisja powinna w dalszym ciągu usprawniać sposób, w jaki państwa członkowskie udostępniają jej informacje na podstawie tej dyrektywy, z uwzględnieniem innych odpowiednich wymogów prawa Unii, w szczególności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1244⁽²¹⁾. Przekazywane informacje powinny umożliwiać konstruktywną ocenę wdrożenia i osiągniętych wyników w odniesieniu do emisji i innych form zanieczyszczenia, dopuszczalnych wielkości emisji, stosowania najlepszych dostępnych technik, udzielania odstępstw i statusu eksploatacji instalacji. W tym celu Komisja powinna zaktualizować do dnia 5 sierpnia 2026 r. decyzję wykonawczą określającą rodzaj, format i częstotliwość przekazywania informacji przez państwa członkowskie.
- (47) W celu zapewnienia, aby dyrektywa 2010/75/UE wciąż spełniała swoje cele dotyczące zapobiegania emisji zanieczyszczeń lub jej ograniczania oraz osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i ochrony środowiska, należy ustanowić zasady eksploatacyjne dotyczące działalności związanej z chowem świń i drobiu, uwzględniając specyfikę każdego sektora działalności. Należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w celu ustanowienia jednolitych warunków. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽²²⁾. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów.

⁽²¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1244 z dnia 24 kwietnia 2024 r. w sprawie przekazywania danych środowiskowych z instalacji przemysłowych, ustanowienia Europejskiego Portalu Emisji Przemysłowych i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 166/2006 (Dz.U. L, 2024/1244, 2.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1244/oj>).

⁽²²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (48) Komisja powinna ocenić konieczność kontroli emisji pochodzących z lądowej i morskiej działalności poszukiwawczej i wydobywczej ropy naftowej i gazu ziemnego, biorąc pod uwagę istniejące ramy prawne Unii, w tym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/ 1787⁽²³⁾ oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/30/UE⁽²⁴⁾, konieczność kontroli emisji pochodzących z obróbki i wydobycia na miejscu nieenergetycznych przemysłowych surowców mineralnych wykorzystywanych w przemyśle innym niż budownictwo, a także konieczność kontroli emisji pochodzących z oczyszczania i wydobycia na miejscu rud, które to procesy są od niedawna prowadzone w Unii, oraz konieczność zmiany wartości progowej działalności określonego w załączniku I w odniesieniu do produkcji wodoru w drodze elektrolizy wody.
- (49) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania dyrektywy 2010/75/UE należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do określenia: (i) znormalizowanej metodyki oceny nieproporcjonalności kosztów wdrożenia konkluzji dotyczących BAT względem potencjalnych korzyści dla środowiska zgodnie z art. 15 ust. 4, z uwzględnieniem w stosownych przypadkach metod takich jak wartość statystycznego życia lub wartość roku życia, (ii) znormalizowanej metodyki przeprowadzania oceny, o której mowa w art. 15 ust. 6, (iii) metody przeprowadzania pomiarów w celu oceny zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi w pozwoleniu w odniesieniu do emisji do powietrza i wody, (iv) szczegółowych zasad koniecznych na potrzeby ustanowienia i funkcjonowania Ośrodka Innowacji w dziedzinie Transformacji Przemysłowej i Emisji Przemysłowych, (v) formatu do stosowania na potrzeby planów transformacji i (vi) które informacje z systemu zarządzania środowiskowego są istotne dla publikacji, które powinny zawierać co najmniej informacje o wskaźnikach i celach efektywności środowiskowej, a także postępach w realizacji celów środowiskowych. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011.
- (50) W celu zapewnienia skutecznego wykonywania i egzekwowania obowiązków określonych w dyrektywie 2010/75/UE, należy przedstawić minimalny zakres skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających sankcji. Różnice w systemach sankcji, fakt, że nałożone sankcje uznawane są w wielu przypadkach za zbyt niskie, aby wywierać rzeczywisty efekt odstrasżający w odniesieniu do nielegalnych zachowań, oraz brak jednolitego wdrażania w państwach członkowskich osłabiają równe warunki działania w Unii w zakresie emisji przemysłowych.
- (51) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i powinny zapewnić ich stosowanie. Państwa członkowskie mogą ustanowić przepisy dotyczące zarówno sankcji administracyjnych, jak i karnych. Nałożenie sankcji karnych i administracyjnych nie powinno w żadnym wypadku prowadzić do naruszenia prawa do niebycia ponownie sądzonym lub karany w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony (zasada *ne bis in idem*) zgodnie z interpretacją Trybunału Sprawiedliwości. W przypadku najpoważniejszych naruszeń popełnionych przez osobę prawną, takich jak naruszenia o dużej wadze ze względu na ich charakter, zakres i powtarzalność, lub jeżeli naruszenia stwarzają znaczące zagrożenie dla zdrowia ludzi lub środowiska, państwa członkowskie powinny zapewniać, aby ich krajowy system sankcji obejmował grzywny, których maksymalna wysokość powinna wynosić co najmniej 3 % rocznego obrotu danego operatora w Unii w roku obrotowym poprzedzającym rok, w którym została nałożona grzywna. W przypadku takich naruszeń i nie bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich wynikających z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE⁽²⁵⁾ państwa członkowskie mogą również lub alternatywnie ustanowić sankcje karne, pod warunkiem że są one skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.
- (52) W przypadku wystąpienia szkód dla zdrowia ludzi wynikających z naruszenia środków krajowych przyjętych na podstawie dyrektywy 2010/75/UE, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby osoby, których szkody dotyczą, mogły dochodzić rekompensaty z tytułu takich szkód od odpowiednich osób fizycznych lub prawnych. Takie zasady dotyczące odszkodowania przyczyniają się do osiągnięcia celów zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska i ochrony zdrowia ludzi, jak określono w art. 191 TFUE. Leżą one również u podstaw prawa do życia oraz prawa człowieka do integralności i ochrony zdrowia ustanowionych w art. 2, 3 i 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawa do skutecznego środka odwoławczego ustanowionego w art. 47 Karty. Ponadto dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/35/WE⁽²⁶⁾ nie daje prywatnym stronom prawa do rekompensaty z powodu szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu lub bezpośredniego zagrożenia wystąpieniem takich szkód.

⁽²³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1787 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie redukcji emisji metanu w sektorze energetycznym i zmiany rozporządzenia (UE) 2019/942 (Dz.U. L, 2024/1787, 15.7.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1787/oj>).

⁽²⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/30/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz zmiany dyrektywy 2004/35/WE (Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 66).

⁽²⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne (Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 28).

⁽²⁶⁾ Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56).

- (53) Dyrektywa 2010/75/UE powinna zatem uwzględniać prawo do rekompensaty z tytułu szkód poniesionych przez osoby, aby zapewnić im możliwość ochrony ich praw związanych ze szkodami dla zdrowia spowodowanymi naruszeniami dyrektywy 2010/75/UE, a tym samym zapewnić bardziej skuteczne wdrażanie tej dyrektywy. Procedury dochodzenia rekompensaty należy przygotować i stosować w taki sposób, aby nie uniemożliwiały lub nadmiernie nie utrudniały korzystania z prawa do rekompensaty.
- (54) Wpływ dyrektywy 2010/75/UE na autonomię proceduralną państw członkowskich powinien być ograniczony do tego, co jest niezbędne na potrzeby przyświecających tej dyrektywie celów ochrony zdrowia ludzi poprzez bezpieczne środowisko, i nie powinien mieć skutków w odniesieniu do innych krajowych przepisów proceduralnych ustanawiających prawo do ubiegania się o rekompensatę z tytułu naruszeń tej dyrektywy. Takie krajowe przepisy nie powinny jednak utrudniać skutecznego funkcjonowania mechanizmu ubiegania się o rekompensatę w oparciu o wymogi dyrektywy 2010/75/UE.
- (55) Dyrektywa 2010/75/UE została wdrożona w odmienny sposób w państwach członkowskich, jeżeli chodzi o objęcie instalacji do produkcji wyrobów ceramicznych przez wypalanie, ponieważ sformułowanie definicji tego rodzaju działalności pozwalało państwom członkowskim decydować o stosowaniu jednego lub obu kryteriów dotyczących zdolności produkcyjnej i pojemności pieca. Aby zapewnić spójniejsze wdrażanie tej dyrektywy i zabezpieczyć równe warunki działania w Unii, instalacje takie powinny być włączone w zakres stosowania tej dyrektywy, gdy spełnione jest jedno z tych kryteriów.
- (56) Ustalając dopuszczalne wielkości emisji substancji zanieczyszczających właściwy organ powinien uwzględnić wszystkie substancje, w tym substancje rosnącego ryzyka, które mogą być emitowane z przedmiotowej instalacji, i które mogą mieć znaczący wpływ na środowisko lub na zdrowie ludzi. Przy powyższych działaniach należy uwzględnić charakterystyki zagrożeń, ilość i charakter wyemitowanych substancji oraz ich potencjał w zakresie zanieczyszczenia wszelkich komponentów środowiska. Konkluzje dotyczące BAT, w stosownych przypadkach, stanowią punkt odniesienia na potrzeby wyboru substancji, dla których należy określić dopuszczalne wielkości emisji, chociaż właściwy organ może podjąć decyzje o wyborze dodatkowych substancji. Obecnie poszczególne substancje zanieczyszczające wymienione są w niewyczerpujący sposób w załączniku II do dyrektywy 2010/75/UE, co nie jest zgodne z całościowym podejściem tej dyrektywy i nie odzwierciedla potrzeby, aby właściwe organy uwzględniały wszystkie istotne substancje zanieczyszczające, w tym substancje rosnącego ryzyka. Należy zatem uchylić ten niewyczerpujący wykaz substancji zanieczyszczających. Zamiast tego należy zamieścić odesłanie do wykazu zanieczyszczeń w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁷⁾.
- (57) Chociaż składowiska odpadów wchodzą w zakres stosowania dyrektywy 2010/75/UE, nie istnieją konkluzje dotyczące BAT w odniesieniu do składowisk odpadów, ponieważ działalność ta jest objęta zakresem stosowania dyrektywy Rady 1999/31/WE⁽²⁸⁾, której wymogi uznawane są za najlepsze dostępne techniki. Ze względu na rozwój techniczny i innowacje, jakie nastąpiły od czasu przyjęcia dyrektywy Rady 1999/31/WE, obecnie dostępne są skuteczniejsze techniki ochrony zdrowia ludzi i środowiska. Przyjęcie konkluzji dotyczących BAT zgodnie z dyrektywą 2010/75/UE pozwoliłoby zająć się kluczowymi kwestiami dotyczącymi środowiska związanymi z eksploatacją składowisk odpadów, w tym znacznymi emisjami metanu. Dyrektywa 1999/31/WE powinna zatem umożliwiać przyjęcie konkluzji dotyczących BAT w odniesieniu do składowisk odpadów zgodnie z dyrektywą 2010/75/UE.
- (58) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska i poprawy jego jakości, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na transgraniczny charakter zanieczyszczeń pochodzących z działalności przemysłowej możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (59) Zgodnie z zasadą proporcjonalności, aby osiągnąć podstawowy cel polegający na zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony środowiska i poprawy jego jakości, konieczne i stosowne jest przyjęcie przepisów dotyczących zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom, które powstają w wyniku działalności przemysłowej i chowu zwierząt gospodarskich, oraz przyjęcie przepisów dotyczących kontroli tych zanieczyszczeń. Niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia założonych celów, zgodnie z art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej.

(27) Rozporządzenie (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń i zmieniające dyrektywę Rady 91/689/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 33 z 4.2.2006, s. 1).

(28) Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1).

- (60) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽²⁹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (61) Obiekty energetycznego spalania stanowiące część małych systemów wydzielonych, mogą – ze względu na swoje położenie geograficzne i brak połączeń z siecią kontynentalną państw członkowskich lub siecią innego państwa członkowskiego – stawać w obliczu szczególnych wyzwań wymagających więcej czasu na osiągnięcie zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji. Państwa członkowskie, których to dotyczy, powinny opracować plan zapewnienia zgodności obejmujący obiekty energetycznego spalania stanowiące część małego systemu wydzielonego, określający środki mające zapewnić zgodność z dopuszczalnymi wielkościami emisji najpóźniej do dnia 31 grudnia 2029 r. W planie tym należy opisać środki mające na celu zapewnienie zgodności z niniejszą dyrektywą oraz środki mające na celu minimalizację skali i czasu trwania emisji zanieczyszczeń w okresie objętym planem, a także zawrzeć informacje na temat środków zarządzania popytem i możliwości przejścia na czystsze paliwa lub czystsze alternatywy, takie jak wdrażanie odnawialnych źródeł energii i połączenia międzysystemowe z sieciami kontynentalnymi lub z siecią innego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie, których to dotyczy, powinny przekazać Komisji swoje plany zapewnienia zgodności. Jeżeli Komisja zgłosi zastrzeżenia, państwa członkowskie powinny aktualizować swoje plany. Państwa członkowskie, których to dotyczy, powinny co roku składać sprawozdania z postępów w zapewnianiu zgodności.
- (62) Aby dać państwom członkowskim, właściwym organom i instalacjom czas na dostosowanie się do nowych przepisów, a także dać Komisji czas na przyjęcie nowych konkluzji dotyczących BAT uwzględniających nowe przepisy, należy ustanowić przepisy przejściowe. W celu zapewnienia pewności prawa konieczne jest wyznaczenie ostatecznego terminu, od którego przepisy powinny być bezwzględnie przestrzegane. Uwzględniając proces sewilski i liczbę dokumentów referencyjnych BAT, które wymagają przeglądu, termin ten powinien przypadać po upływie 12 lat w przypadku istniejących rodzajów działalności i 10 lat w przypadku nowych rodzajów działalności. Nie uniemożliwia to wcześniejszego przyjęcia i wdrożenia konkluzji dotyczących BAT, czego oczekuje się w odniesieniu do większości rodzajów działalności objętych niniejszą dyrektywą. Istniejące instalacje powinny być zgodne z przepisami dyrektywy 2010/75/UE w brzmieniu obowiązującym w dniu 3 sierpnia 2024 r. do czasu przyjęcia nowych konkluzji dotyczących BAT lub do czasu aktualizacji pozwolenia.
- (63) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2010/75/UE i 1999/31/WE,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2010/75/UE

W dyrektywie 2010/75/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych i emisji pochodzących z chowu zwierząt gospodarskich (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)”;

- 2) art. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Niniejsza dyrektywa ustanawia również zasady mające na celu zapobieganie emisjom do powietrza, wody i ziemi, a w przypadku braku takiej możliwości - mające na celu ich stałą redukcję, zapobieganie powstawaniu odpadów, bardziej efektywne wykorzystanie zasobów oraz wspieranie gospodarki o obiegu zamkniętym i dekarbonizacji, aby osiągnąć wysoki poziom ochrony zdrowia ludzi i ochrony środowiska jako całości.”;

- 3) art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do rodzajów działalności przemysłowej, które powodują zanieczyszczenia, o których mowa w rozdziałach II–VIa.”;

⁽²⁹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

4) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) »zanieczyszczenie« oznacza bezpośrednie lub pośrednie wprowadzenie – w wyniku działalności człowieka – substancji, wibracji, ciepła, hałasu lub odorów do powietrza, wody lub ziemi, które mogą zagrażać zdrowiu ludzi lub jakości środowiska, spowodować szkody materialne lub obniżenie walorów środowiskowych lub kolizję z innymi uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska;”;

b) pkt 3) otrzymuje brzmienie:

„3) »instalacja« oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, w której prowadzony jest co najmniej jeden rodzaj działalności wymieniony w załączniku I, w załączniku Ia lub w załączniku VII część 1, oraz wszystkie inne bezpośrednio związane czynności prowadzone w tym samym miejscu, które mają techniczny związek z działalnością wymienioną w tych załącznikach i które mogłyby mieć wpływ na emisje i zanieczyszczenie;”;

c) dodaje się punkty w brzmieniu:

„5a) »dopuszczalna wielkość efektywności środowiskowej« oznacza poziom efektywności określony w pozwoleniu, wyrażony w określonych warunkach w postaci określonych szczególnych parametrów;”;

„9a) »głęboka transformacja przemysłowa« oznacza wdrożenie przez operatorów przemysłowych nowych technik lub najlepszych dostępnych technik wiążące się z poważną zmianą projektu lub technologii całości lub części instalacji lub zastąpienie istniejącej instalacji nową instalacją, co pozwala na niezwykle istotną redukcję emisji gazów cieplarnianych zgodnie z celem neutralności klimatycznej i optymalizuje dodatkowe korzyści dla środowiska, co najmniej do poziomów, które można osiągnąć za pomocą technik określonych w mających zastosowanie konkluzjach dotyczących BAT, z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między różnymi komponentami środowiska;”;

d) w pkt 10 lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) »dostępne techniki« oznaczają techniki o takim stopniu rozwoju, który pozwala na ich wdrożenie w danym sektorze przemysłu, zgodnie z istniejącymi warunkami ekonomicznymi i technicznymi, z uwzględnieniem kosztów i korzyści, bez względu na to, czy techniki takie są wykorzystywane lub zostały opracowane w Unii, o ile są one dostępne dla operatora;

c) »najlepsze« oznacza najbardziej efektywne w osiągnięciu wysokiego ogólnego poziomu ochrony środowiska jako całości, w tym zdrowia ludzi i ochrony klimatu;”;

e) pkt 12) otrzymuje brzmienie:

„12) »konkluzje dotyczące BAT« oznaczają dokument zawierający elementy dokumentu referencyjnego BAT i formułujący konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik i nowych technik, ich opisu, informacji służącej ocenie ich przydatności, poziomów emisji powiązanych z tymi technikami, poziomów efektywności środowiskowej powiązanych z tymi technikami, zawartości systemu zarządzania środowiskowego, w tym wskaźniki referencyjne, powiązanego monitoringu, powiązanych poziomów zużycia oraz, w stosownych przypadkach, odpowiednich środków remediacji terenu;”;

f) dodaje się punkty w brzmieniu:

„12a) »zasady eksploatacyjne« oznaczają zasady zawarte w pozwoleniach lub ogólne wiążące zasady prowadzenia rodzajów działalności, o których mowa w załączniku Ia, określające dopuszczalne wielkości emisji, dopuszczalne wielkości efektywności środowiskowej, powiązane wymogi w zakresie monitorowania oraz, w stosownych przypadkach, praktyki rozprowadzania, praktyki zapobiegania zanieczyszczeniom i łagodzenia ich skutków, zarządzanie żywieniem, przygotowanie paszy, trzymanie zwierząt w budynkach inwentarskich, gospodarowanie nawozem naturalnym, w tym gromadzenie, przechowywanie, przetwarzanie i rozprowadzanie nawozu naturalnego, a także przechowywanie martwych zwierząt, które to zasady są zgodne ze stosowaniem najlepszych dostępnych technik;”;

„13a) »poziomy efektywności środowiskowej powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami« oznaczają zakres efektywności środowiskowej uzyskiwany w normalnych warunkach eksploatacji z wykorzystaniem najlepszej dostępnej techniki lub kombinacji najlepszych dostępnych technik, które opisano w konkluzjach dotyczących BAT;”;

„1.3aa) »efektywność środowiskowa« oznacza efektywność w zakresie poziomów zużycia, efektywnego wykorzystania zasobów w odniesieniu do materiałów oraz zasobów wodnych i energetycznych, ponownego użycia materiałów i wody oraz powstawania odpadów;»;

„1.3b) »wskaźniki referencyjne« oznaczają orientacyjny zakres poziomów efektywności środowiskowej powiązany z najlepszymi dostępnymi technikami, które stosuje się jako odniesienie w systemie zarządzania środowiskowego;»;

g) pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„1.4) »nowa technika« oznacza nową technikę stosowaną w działalności przemysłowej, która, o ile została rozwinięta w celach komercyjnych, mogłaby zapewnić ogólny wyższy poziom ochrony zdrowia ludzi i środowiska lub co najmniej ten sam poziom ochrony zdrowia ludzi i środowiska, a zarazem większą oszczędność kosztów niż obecnie istniejące najlepsze dostępne techniki;»;

h) pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„1.7) »zainteresowana społeczność« oznacza społeczność, która jest lub może być dotknięta skutkami podejmowanych decyzji dotyczących udzielenia lub aktualizacji pozwolenia lub warunków pozwolenia, lub która jest tymi decyzjami zainteresowana; na użytek niniejszej definicji organizacje pozarządowe promujące ochronę zdrowia ludzi lub ochronę środowiska i spełniające wszelkie kryteria prawa krajowego uznaje się za mające interes w tym zakresie;»;

i) pkt 23 otrzymuje brzmienie:

„2.3) »drób« oznacza drób zgodnie z definicją w art. 4 pkt 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 (*);

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie przenośnych chorób zwierząt oraz zmieniające i uchylające niektóre akty w dziedzinie zdrowia zwierząt (»Prawo o zdrowiu zwierząt«) (Dz.U. L 84 z 31.3.2016, s. 1).»;

j) dodaje się punkty w brzmieniu:

„2.3a) »świnie« oznacza świnie zgodnie z definicją w art. 2 dyrektywy Rady 2008/120/WE (*);

2.3b) »duża jednostka przeliczeniowa« oznacza standardową jednostkę miary umożliwiającą sumowanie różnych kategorii zwierząt gospodarskich do celów porównawczych, obliczaną przy pomocy współczynników dla poszczególnych kategorii zwierząt gospodarskich wymienionych w załączniku Ia;

(*) Dyrektywa Rady 2008/120/WE z dnia 18 grudnia 2008 r. ustanawiająca minimalne normy ochrony świń (Dz.U. L 47 z 18.2.2009, s. 5).»;

k) dodaje się punkty w brzmieniu:

„4.8) »poziomy emisji powiązane z nowymi technikami« oznaczają zakres poziomu emisji uzyskiwany w normalnych warunkach eksploatacji z wykorzystaniem nowej techniki lub kombinacji nowych technik, które opisano w konkluzjach dotyczących BAT, wyrażony jako średnia w danym okresie w określonych warunkach referencyjnych;

4.9) »poziomy efektywności środowiskowej powiązane z nowymi technikami« oznaczają zakres efektywności środowiskowej uzyskiwany w normalnych warunkach eksploatacji z wykorzystaniem nowej techniki lub kombinacji nowych technik, które opisano w konkluzjach dotyczących BAT;

5.0) »zapewnianie zgodności« oznacza mechanizmy zapewnienia zgodności z wykorzystaniem trzech kategorii interwencji: promowanie zgodności; monitorowanie zgodności; działania następcze i egzekwowanie zgodności.»;

5) art. 4 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, państwa członkowskie mogą ustanowić procedurę rejestracji instalacji objętych wyłącznie rozdziałem V lub rozdziałem VIa.»;

6) w art. 5 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Państwa członkowskie opracują systemy na potrzeby elektronicznego udzielania pozwoleń dla instalacji i wdrożą procedury elektronicznego udzielania pozwoleń do dnia 31 grudnia 2035 r.

Komisja organizuje wymianę informacji z państwami członkowskimi na temat elektronicznego wydawania pozwoleń i publikuje wskazówki dotyczące najlepszych praktyk.”;

7) art. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 7

Awarie i wypadki

Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*), w razie jakiegokolwiek awarii lub wypadku mających znaczący wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby:

- a) operator niezwłocznie poinformował właściwe organy;
- b) operator natychmiast podejmował środki mające na celu ograniczenie wpływu na zdrowie ludzi lub środowisko oraz zapobiegnięcie dalszym ewentualnym awariom lub wypadkom; oraz
- c) właściwy organ wymagał od operatora podjęcia wszelkich środków dodatkowych uznanych przez właściwy organ za niezbędne do ograniczenia wpływu na zdrowie ludzi lub środowisko oraz zapobiegnięcia dalszym ewentualnym awariom lub wypadkom.

Jeżeli zanieczyszczenie ma wpływ na zasoby wody pitnej, w tym zasoby transgraniczne, lub na infrastrukturę kanalizacyjną w przypadku pośredniego zrzutu, właściwy organ informuje zainteresowanych operatorów sieci wodno-kanalizacyjnych o środkach podjętych w celu zapobiegania wyrządzeniu szkód lub zaradzenia szkodom wyrządzonym przez to zanieczyszczenie zdrowiu ludzi i środowisku.

W przypadku wystąpienia awarii lub wypadku mających znaczący wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko w innym państwie członkowskim państwo członkowskie, na którego terytorium wystąpiły wypadek lub awaria, zapewnia natychmiastowe poinformowanie właściwego organu w tym innym państwie członkowskim. Transgraniczna i multidyscyplinarna współpraca między dotkniętymi państwami członkowskimi ma na celu ograniczenie skutków dla zdrowia ludzi i środowiska oraz zapobieganie dalszym możliwym awariom lub wypadkom.

Artykuł 8

Brak zgodności

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia zgodności z warunkami pozwolenia.

Państwa członkowskie przyjmują również środki w zakresie zapewniania zgodności w celu propagowania, monitorowania i egzekwowania wykonywania obowiązków nałożonych w niniejszej dyrektywie na osoby fizyczne lub prawne.

2. W przypadku naruszenia warunków pozwolenia państwa członkowskie zapewniają:

- a) natychmiastowe poinformowanie właściwego organu przez operatora;
- b) natychmiastowe podjęcie przez operatora niezbędnych środków w celu zapewnienia przywrócenia zgodności w możliwie najkrótszym czasie; oraz
- c) wymaganie przez właściwy organ od operatora podjęcia wszelkich właściwych środków dodatkowych uznanych przez ten właściwy organ za niezbędne do przywrócenia zgodności.

3. W przypadku naruszenia warunków pozwolenia powodującego bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia ludzi lub grożącego znaczącym bezpośrednim negatywnym skutkiem dla środowiska oraz do chwili przywrócenia zgodności zgodnie z ust. 2 lit. b) i c) eksploatacja instalacji, obiektu energetycznego spalania, spalarni odpadów, współspalarni odpadów lub ich odpowiednich części zostaje niezwłocznie zawieszona.

W przypadku gdy takie naruszenie powoduje zagrożenie dla zdrowia ludzi lub środowiska w innym państwie członkowskim, państwo członkowskie, na którego terytorium nastąpiło naruszenie warunków pozwolenia, zapewnia poinformowanie tego inne państwa członkowskiego.

4. W sytuacjach nieobjętych ust. 3 niniejszego artykułu, w przypadku gdy długotrwałe naruszenie warunków pozwolenia stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzi lub powoduje znaczący bezpośredni negatywny skutek dla środowiska, a nie wdrożono niezbędnych działań w celu przywrócenia zgodności określonych w sprawozdaniu z kontroli, o którym mowa w art. 23 ust. 6, właściwy organ może zawiesić eksploatację instalacji, obiektu energetycznego spalania, spalarni odpadów, współspalarni odpadów lub ich odpowiednich części do czasu przywrócenia zgodności z warunkami pozwolenia.

5. Państwa członkowskie zapewniają skuteczne wykonanie środków zawieszających, o których mowa w ust. 3 i 4, przyjętych przez właściwe organy w odniesieniu do operatora naruszającego przepisy krajowe przyjęte na podstawie niniejszej dyrektywy.

6. Jeżeli naruszenie ma wpływ na zasoby wody pitnej, w tym zasoby transgraniczne, lub na infrastrukturę kanalizacyjną w przypadku pośredniego zrzutu, właściwy organ informuje operatorów sieci wodno-kanalizacyjnych i wszystkie odpowiednie organy, które ponoszą odpowiedzialność w zakresie zapewnienia zgodności z przedmiotowymi przepisami w zakresie ochrony środowiska, o naruszeniu i środkach podjętych w celu zapobiegania wyrządzeniu szkód dla zdrowia ludzi i środowiska lub zaradzenia takim szkodom.

(*) Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzenia szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56).;

8) art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W odniesieniu do rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE, państwa członkowskie mogą zdecydować o nienakładaniu wymogów określonych w art. 14 ust. 1 lit. aa) i art. 15 ust. 4 niniejszej dyrektywy dotyczących efektywności energetycznej w odniesieniu do jednostek energetycznego spalania lub innych jednostek emitujących dwutlenek węgla na miejscu.”;

9) art. 11 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) energia jest wykorzystywana w sposób efektywny oraz promuje się wykorzystanie, a także tam, gdzie to możliwe, produkcję, energii ze źródeł odnawialnych.”;

10) w art. 11 dodaje się litery w brzmieniu:

„fa) zasoby materiałowe i wodne wykorzystywane są w sposób efektywny, w tym poprzez ponowne wykorzystanie;

fb) wdrożono system zarządzania środowiskowego określony w art. 14a.”;

11) art. 12 ust. 1 litery b), c) i f) otrzymują brzmienie:

„b) surowców i materiałów pomocniczych, innych substancji, energii i wody, wykorzystywanych lub wytwarzanych przez instalację;

c) źródeł emisji z instalacji, w tym emisji odorów.”;

„f) charakteru i ilości przewidywalnych emisji, w tym emisji odorów, z instalacji do każdego komponentu środowiska, jak również określenie znaczącego wpływu emisji na środowisko.”;

12) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu sporządzenia, dokonania przeglądu oraz, w razie potrzeby, aktualizacji dokumentów referencyjnych BAT, Komisja organizuje wymianę informacji między państwami członkowskimi, zainteresowanymi branżami, organizacjami pozarządowymi promującymi zdrowie ludzi lub ochronę środowiska, Europejską Agencją Chemikaliów, Europejską Agencją Środowiska oraz Komisją. Ta wymiana informacji powinna zmierzać do tego, aby dokumenty referencyjne BAT były poddawane przeglądowi w cyklu ośmioletnim, traktując priorytetowo dokumenty, które mają największy potencjał w zakresie ochrony zdrowia ludzi i poprawy ochrony środowiska. Wymiana informacji, o której mowa w akapicie pierwszym, trwa nie dłużej niż cztery lata w przypadku każdego dokumentu referencyjnego BAT.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Do dnia 1 lipca 2026 r. Komisja zmienia decyzję wykonawczą 2012/119/UE.”;

c) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Bez uszczerbku dla prawa konkurencji Unii, informacje uznawane za poufne informacje handlowe lub szczególnie chronione informacje handlowe mogą być udostępniane wyłącznie Komisji oraz, po podpisaniu umowy o zachowaniu poufności, urzędnikom służby cywilnej i innym pracownikom publicznym reprezentującym państwa członkowskie lub agencje Unii. Informacje muszą być zanonimizowane w taki sposób, aby nie odnosiły się do konkretnego operatora lub instalacji, jeżeli są udostępniane innym zainteresowanym stronom uczestniczącym w wymianie informacji, o której mowa w ust. 1. Niezanonimizowane informacje mogą być udostępniane wyłącznie w przypadkach, gdyby anonimizacja informacji uniemożliwiła skuteczną wymianę informacji na temat najlepszych dostępnych technik w kontekście sporządzania, dokonywania przeglądu i, w razie potrzeby, aktualizacji dokumentów referencyjnych BAT z przedstawicielami organizacji pozarządowych promujących ochronę zdrowia ludzi lub środowiska oraz z przedstawicielami stowarzyszeń reprezentujących odpowiednie sektory przemysłu, w stosownych przypadkach, oraz gdy tacy przedstawiciele organizacji i stowarzyszeń podpisali umowę o zachowaniu poufności. Wymiana informacji uznawanych za poufne informacje handlowe lub szczególnie chronione informacje handlowe pozostaje ściśle ograniczona do informacji wymaganych ze względów technicznych do sporządzania, dokonywania przeglądów oraz, w stosownych przypadkach, aktualizacji dokumentów referencyjnych BAT, a takich poufnych informacji handlowych lub szczególnie chronionych informacji handlowych nie można wykorzystywać do innych celów.”;

d) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Komisja ustanawia i regularnie zwołuje posiedzenia forum złożonego z przedstawicieli państw członkowskich, zainteresowanych branż i organizacji pozarządowych promujących ochronę zdrowia ludzi lub środowiska.”;

e) ust. 3 akapit drugi lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) wskazówek dotyczących sporządzania dokumentów referencyjnych BAT oraz zapewnienia ich jakości, w tym odpowiedniej treści i formatu tych dokumentów.”;

f) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Komisja zasięga opinii forum w sprawie metody oceny zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi w pozwoleniu w odniesieniu do emisji do powietrza i wody, jak określono w art. 15a.”;

g) w ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Opinię forum, o której mowa w akapicie pierwszym, przedkłada się w terminie 6 miesięcy od ostatniego posiedzenia technicznej grupy roboczej odpowiedzialnej za dany dokument referencyjny BAT.”;

h) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Po przyjęciu decyzji zgodnie z ust. 5 Komisja niezwłocznie publicznie udostępnia konkluzje dotyczące BAT i dokument referencyjny BAT.”;

13) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby pozwolenie obejmowało wszystkie środki niezbędne do spełnienia wymogów art. 11 i 18. W tym celu państwa członkowskie zapewniają, aby pozwolenia były udzielane po konsultacjach ze wszystkimi odpowiednimi organami, które ponoszą odpowiedzialność w zakresie zapewnienia zgodności z przepisami prawa Unii dotyczącymi ochrony środowiska, w tym z normami jakości środowiska.”;

(ii) akapit drugi lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) dopuszczalne wielkości emisji substancji zanieczyszczających wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 166/2006* oraz innych substancji zanieczyszczających, które mogą być emitowane z danej instalacji w znaczących ilościach, z uwzględnieniem ich właściwości, szkodliwości oraz potencjału w zakresie przenoszenia zanieczyszczeń z jednego komponentu środowiska do innego, biorąc pod uwagę zmiany dynamiki przepływu wody w odbiornikach wodnych;”;

(iii) w akapicie drugim dodaje się litery w brzmieniu:

„aa) dopuszczalne wielkości efektywności środowiskowej zgodnie z art. 15 ust. 4;

ab) odpowiednie wymogi zapewniające ocenę potrzeby zapobiegania lub ograniczania emisji substancji spełniających kryteria art. 57 lub substancji objętych ograniczeniami określonymi w załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;”;

(iv) akapit drugi lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) odpowiednie wymogi zapewniające ochronę gleby, wód podziemnych, wód powierzchniowych i obszarów zasilania dla punktów poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, o których mowa w art. 7 dyrektywy (UE) 2020/2184, a także środki dotyczące monitorowania odpadów wytwarzanych przez instalację i gospodarowania nimi;”;

(v) w akapicie drugim dodaje się litery w brzmieniu:

„ba) odpowiednie wymogi określające cechy systemu zarządzania środowiskowego zgodnie z art.14a;

bb) odpowiednie wymogi dotyczące monitorowania w odniesieniu do zużycia i ponownego użycia zasobów, takich jak energia, woda i surowce;”;

(vi) w akapicie drugim lit. d) dodaje się podpunkt w brzmieniu:

„(iii) informacji dotyczących postępów w realizacji celów polityki środowiskowej, o których mowa w art. 14a.”;

(vii) akapit drugi lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) odpowiednie wymogi dotyczące regularnego utrzymywania i nadzorowania podjętych środków zapobiegania emisjom do gleby oraz wód powierzchniowych i podziemnych zgodnie z lit. b) oraz odpowiednie wymogi dotyczące okresowego monitorowania gleby oraz wód powierzchniowych i podziemnych pod kątem substancji stwarzających zagrożenie, które mogą znajdować się na terenie instalacji i z uwzględnieniem możliwości skażenia gleby oraz wód powierzchniowych i podziemnych na terenie instalacji;”;

(viii) akapit drugi lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) warunki dla oceny zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji i wielkościami efektywności środowiskowej lub odniesienie do mających zastosowanie wymogów wymienionych w innym miejscu.”;

14) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 14a

System zarządzania środowiskowego

1. Państwa członkowskie nakładają na operatora obowiązek przygotowania i wdrożenia systemu zarządzania środowiskowego dla każdej instalacji objętej zakresem stosowania niniejszego rozdziału. System zarządzania środowiskowego musi obejmować elementy wymienione w ust. 2 i musi być zgodny z odpowiednimi konkluzjami dotyczącymi BAT ustalającymi aspekty, które mają zostać objęte systemem zarządzania środowiskowego.

2. System zarządzania środowiskowego musi zawierać co najmniej:

a) cele polityki środowiskowej na rzecz ciągłej poprawy efektywności środowiskowej i bezpieczeństwa instalacji, obejmujące środki na potrzeby:

(i) zapobiegania powstawaniu odpadów,

(ii) optymalizacji wykorzystania zasobów i energii oraz ponownego użycia wody,

(iii) unikania lub ograniczenia wykorzystania lub emisji substancji stwarzających zagrożenie;

b) cele i wskaźniki efektywności w odniesieniu do znaczących aspektów środowiskowych uwzględniające wskaźniki referencyjne określone w odpowiednich konkluzjach dotyczących BAT;

c) w przypadku instalacji objętych obowiązkiem przeprowadzania audytu energetycznego lub wprowadzenia systemu zarządzania energią zgodnie z art. 8 dyrektywy 2012/27/UE włączenie wyników tego audytu lub wprowadzenia systemu zarządzania energią zgodnie z art. 8 i załącznikiem VI do tej dyrektywy oraz środków na potrzeby wdrożenia zaleceń wynikających z audytu energetycznego lub wprowadzenia systemu zarządzania energią;

d) wykaz chemikaliów, które są - same w sobie lub jako składniki innych substancji lub składniki mieszanin - substancjami niebezpiecznymi, występującymi w instalacji lub emitowanymi z instalacji, ze szczególnym uwzględnieniem substancji spełniających kryteria, o których mowa w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, oraz substancji objętych ograniczeniami, o których mowa w załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, oraz ocenę ryzyka wpływu takich substancji na zdrowie ludzi i na środowisko, a także analizę możliwości ich zastąpienia bezpieczniejszymi alternatywami lub ograniczenia ich stosowania lub emisji;

e) środki podjęte w celu osiągnięcia celów środowiskowych i uniknięcia zagrożenia dla zdrowia ludzi lub dla środowiska, w tym w razie potrzeby środki naprawcze i zapobiegawcze;

f) plan transformacji, o którym mowa w art. 27d.

3. Poziom szczegółowości systemu zarządzania środowiskowego musi być spójny z charakterem, skalą i złożonością instalacji oraz z zakresem jej potencjalnego oddziaływania na środowisko.

Jeżeli elementy, których zawarcie w systemie zarządzania środowiskowego jest wymagane, w tym cele, wskaźniki skuteczności działania lub środki, zostały już opracowane zgodnie z innym odpowiednimi przepisami prawa Unii i są zgodne z niniejszym artykułem, wystarczające jest odesłanie w systemie zarządzania środowiskowego do odpowiednich dokumentów.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby istotne informacje zamieszczone w systemie zarządzania środowiskowego oraz wymienione w ust. 2 były udostępniane w internecie bezpłatnie i bez ograniczania dostępu tylko do zarejestrowanych użytkowników.

Do dnia 31 grudnia 2025 r. Komisja przyjmie akt wykonawczy określający, które informacje są istotne dla publikacji. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 75 ust. 2.

Informacje mogą zostać częściowo utajnione lub – w przypadku gdy nie jest to możliwe – wykluczone przy udostępnianiu ich w internecie, jeśli ujawnienie tych informacji niekorzystnie wpłynęłoby na którykolwiek z interesów wymienionych w art. 4 ust. 2 lit. a)–h) dyrektywy 2003/4/WE.

Operator przygotowuje i wdraża system zarządzania środowiskowego zgodnie z odpowiednimi konkluzjami dotyczącymi BAT dla danego sektora do dnia 1 lipca 2027 r., z wyjątkiem instalacji, o których mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1785 (*).

System zarządzania środowiskowego podlega okresowym przeglądom w celu zapewnienia, aby nadal był odpowiedni, adekwatny i efektywny.

Pierwszy audyt systemu zarządzania środowiskowego przeprowadza się do dnia 1 lipca 2027 r., z wyjątkiem instalacji, o których mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy (UE) 2024/1785. Audyt systemu zarządzania środowiskowego jest przeprowadzany co najmniej raz na trzy lata przez jednostkę oceniającą zgodność akredytowaną zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008 lub przez weryfikatora środowiskowego posiadającego odpowiednią akredytację lub licencję, zdefiniowanego w art. 2 pkt 20 rozporządzenia (WE) nr 1221/2009, który weryfikuje zgodność systemu zarządzania środowiskowego i jego wdrożenia z niniejszym artykułem.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1785 z dnia 24 kwietnia 2024 r. zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) oraz dyrektywę Rady 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów (Dz. U. L, 2024/1785, 15.7.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1785/oj>).”;

15) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

Dopuszczalne wielkości emisji, dopuszczalne wielkości efektywności środowiskowej, równoważne parametry oraz środki techniczne

1. Dopuszczalne wielkości emisji w odniesieniu do substancji zanieczyszczających mają zastosowanie w miejscu, w którym emisje opuszczają instalację, a przy określaniu wielkości emisji nie uwzględnia się rozcieńczenia zanieczyszczeń przed tą chwilą.

W odniesieniu do pośrednich uwolnień substancji zanieczyszczających do wody, przy określaniu dopuszczalnej wielkości emisji z danej instalacji można uwzględnić wpływ oczyszczalni ścieków zlokalizowanej poza instalacją, pod warunkiem że nie prowadzi to do wyższych poziomów zanieczyszczenia środowiska, zagwarantowany jest równoważny poziom ochrony środowiska jako całości, a operator zapewnia, w porozumieniu z operatorem oczyszczalni ścieków, że pośrednie uwolnienia nie zagrażają zgodności z przepisami dotyczącymi pozwolenia dla oczyszczalni ścieków na mocy niniejszej dyrektywy lub szczególnego zezwolenia wydanego na mocy dyrektywy 1991/271/EWG oraz że spełnione są wszystkie następujące wymogi:

- a) uwolnione substancje zanieczyszczające nie utrudniają eksploatacji oczyszczalni ścieków lub zdolności odzyskiwania zasobów z oczyszczanego strumienia ścieków;
- b) uwolnione substancje zanieczyszczające nie szkodzą zdrowiu personelu pracującego w systemach zbierania ścieków i oczyszczalniach ścieków;
- c) oczyszczalnia ścieków jest zaprojektowana i wyposażona do celów usuwania uwolnionych substancji zanieczyszczających;
- d) całkowity ładunek danych substancji zanieczyszczających uwalnianych ostatecznie do wody nie zwiększa się w porównaniu z sytuacją, gdy emisje z przedmiotowej instalacji pozostawały zgodne z dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi dla bezpośrednich uwolnień zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych środków wymaganych na podstawie art. 18.

W załączniku do warunków pozwolenia właściwy organ wskazuje przyczyny zastosowania akapitu drugiego, w tym wyniki przeprowadzonej przez operatora oceny spełnienia wymaganych warunków.

W przypadkach gdy należy zmienić warunki pozwolenia, aby zapewnić spełnianie wymogów określonych w akapicie drugim lit. a)–d), operator dostarcza zaktualizowaną ocenę.

2. Bez uszczerbku dla art. 18, dopuszczalne wielkości emisji i równoważne parametry oraz środki techniczne, o których mowa w art. 14 ust. 1 i 2 opierają się na najlepszych dostępnych technikach, bez zalecania wykorzystywania jakiegokolwiek techniki czy konkretnej technologii.

3. Właściwy organ określa najbardziej rygorystyczne dopuszczalne wielkości emisji osiągalne w instalacji dzięki zastosowaniu najlepszych dostępnych technik, uwzględniając cały zakres poziomów emisji powiązany z najlepszymi dostępnymi technikami (BAT-AEL), w celu zapewnienia, aby w normalnych warunkach eksploatacji emisje nie przekroczyły BAT-AEL określonych w decyzjach w sprawie konkluzji dotyczących BAT, o których mowa w art. 13 ust. 5. Dopuszczalne wielkości emisji opierają się na ocenie przez operatora całego zakresu BAT-AEL, zawierającej

analizę wykonalności osiągnięcia wielkości mieszczących się na najbardziej rygorystycznym krańcu zakresu BAT-AEL i wykazującej najlepszy ogólny wynik, jaki może osiągnąć instalacja przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik opisanych w konkluzjach dotyczących BAT, z uwzględnieniem możliwych wzajemnych powiązań pomiędzy różnymi komponentami środowiska. Dopuszczalne wielkości emisji określa się na jeden z następujących sposobów:

- a) określając dopuszczalne wielkości emisji wyrażone dla tych samych lub krótszych okresów i tych samych warunków referencyjnych co BAT-AEL; lub
- b) określając dopuszczalne wielkości emisji inne niż te, o których mowa w lit. a), w zakresie wartości, okresów i warunków referencyjnych.

W przypadku określenia dopuszczalnych wielkości emisji zgodnie z lit. b), właściwy organ co najmniej raz w roku ocenia wyniki monitorowania emisji w celu zapewnienia, aby w normalnych warunkach eksploatacji emisje nie przekroczyły BAT-AEL.

Przy określaniu odpowiednich dopuszczalnych wielkości emisji zgodnie z niniejszym artykułem mogą być stosowane ogólne wiążące zasady, o których mowa w art. 6.

Jeżeli ogólne wiążące zasady przyjęte zostały, dla kategorii instalacji o podobnych właściwościach określa się najbardziej rygorystyczne i osiągalne, dzięki zastosowaniu najlepszych dostępnych technik, dopuszczalne wielkości emisji, które są istotne dla określenia najniższych osiągalnych poziomów emisji, biorąc pod uwagę cały zakres BAT-AEL. Ogólne wiążące zasady są ustanawiane przez państwo członkowskie w oparciu o informacje zawarte w konkluzjach dotyczących BAT, zawierających analizę wykonalności osiągnięcia wielkości mieszczących się na najbardziej rygorystycznym krańcu zakresu BAT-AEL i wskazujących najlepszy wynik, jaki mogą osiągnąć te kategorie instalacji przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik opisanych w konkluzjach dotyczących BAT.

4. Bez uszczerbku dla art. 9 ust. 2, właściwy organ określa, dla normalnych warunków eksploatacji, wiążące zakresy efektywności środowiskowej, których nie można przekroczyć w ciągu jednego lub kilku okresów, jak określono w decyzjach w sprawie konkluzji dotyczących BAT, o których mowa w art. 13 ust. 5.

Ponadto właściwy organ:

- a) określa, dla normalnych warunków eksploatacji, z uwzględnieniem możliwych wzajemnych powiązań między różnymi komponentami środowiska, dopuszczalne wielkości efektywności środowiskowej dotyczące wody, których nie można przekroczyć w ciągu jednego lub kilku okresów i które nie mogą być mniej rygorystyczne niż wiążące zakresy, o których mowa w akapicie pierwszym;
- b) określa, dla normalnych warunków eksploatacji, orientacyjne poziomy efektywności środowiskowej dotyczące odpadów i zasobów innych niż woda, które nie mogą być mniej rygorystyczne niż wiążące zakresy, o których mowa w akapicie pierwszym.

5. W drodze odstępstwa od ust. 3 oraz bez uszczerbku dla art. 18 właściwy organ może, w szczególnych przypadkach, określić dopuszczalne wielkości emisji wyższe niż BAT-AEL. Odstępstwo takie może mieć zastosowanie tylko w przypadku, gdy ocena pokazuje, że osiągnięcie BAT-AEL opisanych w konkluzjach dotyczących BAT prowadziłoby do nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do korzyści dla środowiska, ze względu na:

- a) położenie geograficzne danej instalacji lub lokalne warunki środowiskowe; lub
- b) charakterystykę techniczną danej instalacji.

W załączniku do warunków pozwolenia właściwy organ podaje przyczyny odstępstwa od ust. 3 i wyniki oceny, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, oraz uzasadnienie nałożonych warunków.

Dopuszczalne wielkości emisji ustalone zgodnie z akapitem pierwszym nie mogą jednak przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załącznikach do niniejszej dyrektywy, tam gdzie ma to zastosowanie.

Odstępstwa udzielane zgodnie z niniejszym ustępem muszą być zgodne z zasadami określonymi w załączniku II. Właściwy organ zapewnia, aby operator przedstawił ocenę wpływu tego odstępstwa na stężenie określonych zanieczyszczeń w środowisku przyjmującym, oraz w każdym przypadku zapewnia, aby nie spowodowano znaczącego zanieczyszczenia oraz aby osiągnięto wysoki poziom ochrony środowiska jako całości. Odstępstw nie udziela się, jeśli mogłyby one stanowić zagrożenie dla zgodności z normami jakości środowiska, o których mowa w art. 18.

Właściwe organy dokonują ponownej oceny, czy odstępstwa udzielona zgodnie z niniejszym ustępem są uzasadnione, co cztery lata lub w ramach każdorazowego ponownego rozpatrzenia warunków pozwolenia zgodnie z art. 21, jeżeli takie ponowne rozpatrzenie odbywa się wcześniej niż cztery lata po udzieleniu odstępstwa.

Komisja przyjmuje akt wykonawczy w celu ustanowienia znormalizowanej metodyki oceny nieproporcjonalności kosztów wdrożenia konkluzji dotyczących BAT względem potencjalnych korzyści dla środowiska, o których mowa w akapicie pierwszym. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 75 ust. 2.

6. W drodze odstępstwa od ust. 4 właściwy organ może, w szczególnych przypadkach, określić mniej rygorystyczne wiążące zakresy efektywności środowiskowej lub dopuszczalne wielkości efektywności środowiskowej. Odstępstwo takie może mieć zastosowanie tylko w przypadku, gdy ocena pokazuje, że osiągnięcie poziomów efektywności powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami opisanymi w konkluzjach dotyczących BAT prowadziłyby do znaczącego negatywnego oddziaływania na środowisko, z uwzględnieniem możliwych wzajemnych powiązań pomiędzy różnymi komponentami środowiska, lub znaczących skutków gospodarczych, ze względu na:

- a) położenie geograficzne danej instalacji lub lokalne warunki środowiskowe; lub
- b) charakterystykę techniczną danej instalacji.

W załączniku do warunków pozwolenia właściwy organ podaje przyczyny odstępstwa od ust. 4 i wyniki oceny, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, oraz uzasadnienie nałożonych warunków.

Właściwy organ zapewnia, aby eksploatacja w ramach mniej rygorystycznych wiążących zakresów efektywności środowiskowej lub dopuszczalnych wielkości efektywności środowiskowej nie powodowała żadnego znaczącego oddziaływania na środowisko, w tym wyczerpywania się zasobów wodnych, i pozwalało osiągnąć wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.

Komisja ustanawia w drodze aktów wykonawczych znormalizowaną metodykę przeprowadzania oceny, o której mowa w akapicie pierwszym. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 75 ust. 2.

7. W drodze odstępstwa od ust. 3 i 4 i pod warunkiem że nie powoduje to znaczącego zanieczyszczenia oraz że wyczerpano wszystkie środki skutkujące mniejszym zanieczyszczeniem, właściwy organ może określić mniej rygorystyczne dopuszczalne wielkości emisji lub dopuszczalne wielkości efektywności środowiskowej w przypadku kryzysu spowodowanego nadzwyczajnymi okolicznościami pozostającymi poza kontrolą operatora i państw członkowskich, prowadzącego do poważnego zakłócenia lub niedoboru:

- a) dostaw energii, o ile istnieje nadrzędny interes publiczny związany z bezpieczeństwem dostaw energii;
- b) zasobów, materiałów lub wyposażenia niezbędnego operatorowi do wykonywania działań leżących w interesie publicznym, zgodnie z obowiązującymi dopuszczalnymi wielkościami emisji lub dopuszczalnymi wielkościami efektywności środowiskowej; lub
- c) podstawowych zasobów, materiałów lub wyposażenia, jeżeli produkcja rekompensuje taki niedobór lub zakłócenie, ze względu na zdrowie publiczne lub bezpieczeństwo publiczne lub z innych zasadniczych powodów wynikających z nadrzędnego interesu publicznego.

Odstępstwa nie udziela się na okres dłuższy niż 3 miesiące. Jeżeli nadal istnieją przyczyny udzielenia odstępstwa, odstępstwo to może zostać przedłużone o maksymalnie 3 miesiące.

Niezwłocznie po przywróceniu warunków dostaw lub w przypadku, gdy istnieje alternatywa dla dostaw energii, zasobów, materiałów lub wyposażenia, państwo członkowskie zapewnia, aby decyzja o określeniu mniej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji i dopuszczalnych wielkości efektywności środowiskowej przestała obowiązywać, a instalacja spełniała warunki pozwolenia określone zgodnie z ust. 3 i 4.

Państwa członkowskie podejmują środki zapewniające monitorowanie emisji wynikających z odstępstwa, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Zgodnie z art. 24 ust. 2 właściwy organ podaje do wiadomości publicznej informację o odstępstwie i nałożonych warunkach.

W razie potrzeby Komisja może ocenić i doprecyzować, za pomocą wytycznych, kryteria, które należy uwzględnić przy stosowaniu niniejszego ustępu.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich odstępstwach udzielonych na podstawie niniejszego ustępu, w tym o przyczynach udzielenia danego odstępstwa i nałożonych warunkach.

Komisja ocenia, czy udzielenie odstępstwa jest uzasadnione, z należyтым uwzględnieniem kryteriów określonych w niniejszym akapicie. Jeżeli Komisja wniesie zastrzeżenia w terminie 2 miesięcy od powiadomienia przez państwo członkowskie, państwa członkowskie niezwłocznie odpowiednio weryfikują dane odstępstwo.”;

16) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Ocena zgodności

1. W celu oceny – w normalnych warunkach eksploatacji – zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. h) korekta pomiarów przeprowadzonych w celu ustalenia zatwierdzonych średnich wielkości emisji nie może przekraczać niepewności pomiaru metody pomiarowej.

2. Komisja przyjmuje do dnia 1 września 2026 r. akt wykonawczy ustanawiający metodę służącą do oceny – w normalnych warunkach eksploatacji – zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi w pozwoleniu w odniesieniu do emisji do powietrza i wody. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 75 ust. 2.

Metoda, o której mowa w akapicie pierwszym, uwzględnia co najmniej ustalenie zatwierdzonych średnich wielkości emisji i określa sposób wzięcia pod uwagę w ocenie zgodności niepewności pomiaru oraz częstotliwości przekraczania dopuszczalnych wielkości emisji.

3. Jeżeli instalacja objęta zakresem stosowania niniejszego rozdziału mieści się również w zakresie stosowania rozdziału III lub IV i wykazano, w oparciu o ust. 1 niniejszego artykułu, zgodność z dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi na podstawie niniejszego rozdziału, uznaje się, że w normalnych warunkach eksploatacji instalacja ta jest również zgodna z dopuszczalnymi wielkościami emisji danych zanieczyszczeń określonymi zgodnie z rozdziałem III lub IV.”;

17) art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwy organ określa częstotliwość okresowego monitorowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 lit. e), w pozwoleniu dla każdej instalacji lub w ogólnych wiążących zasadach.

Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego, okresowe monitorowanie wykonuje się w stosownych przypadkach zgodnie z konkluzjami dotyczącymi BAT i co najmniej raz na 4 lata w przypadku wód podziemnych i raz na 9 lat w przypadku gleby, chyba że takie monitorowanie opiera się na systematycznej ocenie ryzyka skażenia.”;

18) w art. 16 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Kontrola jakości laboratoriów wykonujących monitorowanie opiera się na normach CEN lub, jeśli normy CEN nie są dostępne, na normach ISO, normach krajowych lub innych normach międzynarodowych, które zapewniają dostarczenie danych o równoważnej jakości naukowej.”;

19) w art. 16 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Jeżeli ocena, o której mowa w art. 15 ust. 5, wykaże, że odstępstwo będzie miało wymierny lub mierzalny wpływ na środowisko, państwa członkowskie zapewniają monitorowanie stężenia określonych zanieczyszczeń w środowisku przyjmującym. Do celów monitorowania, o którym mowa w niniejszym ustępie, stosuje się w stosownych przypadkach określone w innych właściwych przepisach prawa Unii metody monitorowania i metody pomiarowe dotyczące poszczególnych zanieczyszczeń.”;

20) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Normy jakości środowiska

W przypadku gdy norma jakości środowiska narzuca bardziej rygorystyczne warunki niż te osiągnięte przez zastosowanie najlepszych dostępnych technik, pozwolenie zawiera dodatkowe środki w celu zmniejszenia przyczyniania się danej instalacji do zanieczyszczenia występującego na danym obszarze, bez uszczerbku dla innych środków, które mogą zostać podjęte w celu zapewnienia zgodności z normami jakości środowiska.

W przypadku określenia w pozwoleniu bardziej rygorystycznych warunków zgodnie z akapitem pierwszym, właściwy organ ocenia oddziaływanie bardziej rygorystycznych warunków na stężenie określonych zanieczyszczeń w środowisku przyjmującym.

Jeżeli ładunek zanieczyszczeń emitowanych przez daną instalację ma wymierny lub mierzalny wpływ na środowisko, państwa członkowskie zapewniają monitorowanie stężenia określonych zanieczyszczeń w środowisku przyjmującym. Wyniki takiego monitorowania przekazuje się właściwemu organowi.

Jeżeli metody monitorowania i metody pomiarowe dotyczące określonych zanieczyszczeń określone są w innych właściwych przepisach prawa Unii, metody te, w tym w stosownych przypadkach metody oparte na skutkach, stosuje się do celów monitorowania, o którym mowa w akapicie trzecim.”;

21) art. 20 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby operator informował właściwe organy o każdej planowanej zmianie w charakterze lub funkcjonowaniu instalacji lub o każdej jej rozbudowie, która to zmiana lub rozbudowa może mieć wpływ na środowisko, w odpowiednim terminie, a w każdym przypadku przed wdrożeniem każdej takiej zmiany lub rozbudowy. W stosownych przypadkach właściwy organ aktualizuje pozwolenie. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby właściwy organ zareagował w odpowiednim czasie na informacje dostarczone przez operatora.”;

22) art. 21 ust. 3 akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) ponowne rozpatrzenie wszystkich warunków pozwolenia dla danej instalacji oraz, w razie potrzeby, ich aktualizację, aby zapewnić zgodność z niniejszą dyrektywą i, w szczególności, w stosownych przypadkach, z art. 15 ust. 3, 4 i 5.”;

23) art. 21 ust. 5 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) niezbędne jest zapewnienie zgodności z normą jakości środowiska, o której mowa w art. 18, w tym w przypadku nowej lub zmienionej normy jakości środowiska lub gdy stan środowiska przyjmującego wymaga ponownego rozpatrzenia pozwolenia, aby osiągnąć zgodność z planami i programami określonymi w przepisach prawa Unii.”;

24) w art. 21 ust. 5 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) operator złożył wniosek o przedłużenie okresu eksploatacji instalacji prowadzącej działalność, o której mowa w załączniku I pkt 5.4.”;

25) art. 23 ust. 4 akapit piąty otrzymuje brzmienie:

„Komisja przyjmuje i w stosownych przypadkach regularnie aktualizuje wskazówki dotyczące kryteriów oceny zagrożeń dla środowiska.”;

26) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) aktualizowaniu pozwolenia lub warunków pozwolenia dla instalacji zgodnie z art. 21 ust. 5.”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„e) aktualizowaniu pozwolenia zgodnie z art. 21 ust. 3 lub art. 21 ust. 4.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„2. Po podjęciu decyzji o udzieleniu, ponownym rozpatrzeniu lub aktualizacji pozwolenia właściwy organ udostępnia publicznie – w tym systematycznie za pośrednictwem internetu, na łatwej do znalezienia stronie internetowej, bezpłatnie i nie ograniczając dostępu tylko do zarejestrowanych użytkowników – następujące informacje w odniesieniu do lit. a), b) i f):”;

(ii) lit. a) i c) otrzymują brzmienie:

„a) treść decyzji, w tym kopię pozwolenia oraz wszelkie późniejsze aktualizacje, w tym, w stosownych przypadkach, skonsolidowane warunki pozwolenia;”;

„c) wyniki konsultacji przeprowadzonych przed podjęciem decyzji, w tym konsultacji przeprowadzonych zgodnie z art. 26, oraz wyjaśnienie sposobu uwzględnienia tych konsultacji w decyzji;”;

(iii) lit. e) i f) otrzymują brzmienie:

„e) sposób określenia warunków pozwolenia, o których mowa w art. 14, w tym dopuszczalnych wielkości emisji, poziomów efektywności środowiskowej i dopuszczalnych wielkości efektywności środowiskowej w odniesieniu do najlepszych dostępnych technik oraz poziomów emisji oraz poziomów efektywności środowiskowej powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami;

f) w przypadku udzielenia odstępstwa zgodnie z art. 15, szczególne przyczyny tego odstępstwa opierające się na kryteriach określonych w tym ustępie, a także nałożone warunki.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwy organ udostępnia publicznie, w tym systematycznie za pośrednictwem internetu, na łatwej do znalezienia stronie internetowej, bezpłatnie i nie ograniczając dostępu tylko do zarejestrowanych użytkowników:

a) istotne informacje dotyczące środków podjętych przez operatora po ostatecznym zakończeniu działalności zgodnie z art. 22;

b) wyniki monitorowania emisji, wymaganego na mocy warunków pozwolenia, pozostające w dyspozycji właściwych organów;

c) wyniki monitorowania, o którym mowa w art. 16 ust. 4 i w art. 18.”;

27) w art. 25 ust. 1 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Udział w procedurze odwoławczej nie jest uwarunkowany rolą, jaką członek zainteresowanej społeczności odegrał na etapie partycypacyjnym procedur podejmowania decyzji na podstawie niniejszej dyrektywy.

Procedura odwoławcza musi być uczciwa, sprawiedliwa, przeprowadzana bez zbędnej zwłoki, niedyskryminacyjna ze względu na koszty i musi przewidywać odpowiednie i prawnie skuteczne środki zaradcze, w tym w stosownych przypadkach nakazy sądowe.”;

28) art. 26 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku gdy państwo członkowskie jest świadome, że eksploatacja instalacji może mieć znaczący negatywny wpływ na środowisko innego państwa członkowskiego, lub w przypadku gdy zwróci się o to państwo członkowskie, które może zostać w znaczący sposób narażone, państwo członkowskie, na którego terytorium został złożony wniosek o pozwolenie zgodnie z art. 4 lub art. 20 ust. 2, przesyła temu innemu państwu członkowskiemu wszelkie wymagane informacje podane lub udostępnione zgodnie z załącznikiem IV w tym samym czasie, w którym

publicznie je udostępnia. Na podstawie tych informacji przeprowadza się konsultacje między tymi dwoma państwami członkowskimi zapewniając, aby uwagi od państwa członkowskiego, które może zostać w znaczący sposób narażone, zostały przekazane przed podjęciem decyzji przez właściwy organ państwa członkowskiego, na którego terytorium złożono wniosek o wydanie pozwolenia. W przypadku nieprzekazania uwag przez państwo członkowskie, które może zostać w znaczący sposób narażone, w okresie konsultacji z zainteresowaną społecznością, właściwy organ przystępuje do procedury udzielania pozwolenia.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach, o których mowa w ust. 1, wniosek o udzielenie pozwolenia był również udostępniany do przedstawienia uwag społeczności państwa członkowskiego, które może zostać w znaczący sposób narażone, oraz aby wniosek pozostawał dostępny przez taki sam okres, w jakim był dostępny w państwie członkowskim, w którym został złożony wniosek.”;

29) po art. 26 dodaje się nagłówek w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ IIA

UŁATWIANIE I WSPIERANIE INNOWACYJNOŚCI”;

30) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

Nowe techniki

Państwa członkowskie zachęcają, w stosownych przypadkach, do rozwijania i stosowania nowych technik, w szczególności wtedy gdy techniki takie wskazano w konkluzjach dotyczących BAT, dokumentach referencyjnych BAT lub w ustaleniach Ośrodka Innowacji w dziedzinie Transformacji Przemysłowej i Emisji Przemysłowych, o którym mowa w art. 27a.”;

31) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 27a

Ośrodek Innowacji w dziedzinie Transformacji Przemysłowej i Emisji Przemysłowych

1. Komisja ustanawia i prowadzi Ośrodek Innowacji w dziedzinie Transformacji Przemysłowej i Emisji Przemysłowych (zwany dalej »ośrodkiem« lub »INCITE«).

2. Ośrodek gromadzi i analizuje informacje dotyczące innowacyjnych technik, w tym nowych i transformacyjnych technik, które przyczyniają się między innymi do minimalizacji zanieczyszczenia, do dekarbonizacji, efektywnego wykorzystania zasobów i wykorzystywania mniejszej ilości chemikaliów lub bezpieczniejszych chemikaliów w kontekście gospodarki o obiegu zamkniętym oraz które są istotne dla wszystkich rodzajów działalności objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, i charakteryzuje poziom rozwoju tych technik oraz ich efektywność środowiskową. Komisja bierze pod uwagę ustalenia ośrodka przy przygotowywaniu programu prac dotyczącego wymiany informacji, o którym mowa w art. 13 ust. 3 lit. b), oraz przy sporządzaniu, dokonywaniu przeglądu oraz aktualizacji dokumentów referencyjnych BAT, o którym mowa w art. 13 ust. 1.

3. Ośrodek jest wspomagany przez:

- a) przedstawicieli państw członkowskich;
- b) odpowiednie instytucje publiczne;
- c) odpowiednie instytuty badawcze;
- d) organizacje badawczo-technologiczne;
- e) przedstawicieli odnośnych sektorów i rolników;
- f) dostawców technologii;
- g) organizacje pozarządowe wspierające ochronę zdrowia ludzi lub środowiska;
- h) Komisję.

4. Ośrodek podaje do wiadomości publicznej swoje ustalenia z zastrzeżeniem ograniczeń ustanowionych w art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/4/WE.

Komisja przyjmuje akt wykonawczy określający szczegółowe zasady konieczne na potrzeby ustanowienia i funkcjonowania ośrodka. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 75 ust. 2.

Artykuł 27b

Badanie nowych technik

Bez uszczerbku dla art. 18 właściwy organ może udzielić tymczasowego odstępstwa od wymogów określonych w art. 15 ust. 2, 3 i 4 oraz od zasad określonych w art. 11 lit. a) i b) na potrzeby badania nowych technik na okres nieprzekraczający łącznie 30 miesięcy, pod warunkiem, że po okresie wskazanym w pozwoleniu zaprzestaje się badania danej techniki lub działalność osiągnie przynajmniej poziomy BAT-AEL.

Artykuł 27c

Poziomy emisji i orientacyjne wielkości efektywności środowiskowej powiązane z nowymi technikami

W drodze odstępstwa od art. 21 ust. 3 właściwy organ może określić:

- a) dopuszczalne wielkości emisji zapewniające, aby w terminie sześciu lat od publikacji decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT zgodnie z art. 13 ust. 5 odnoszących się do głównej działalności danej instalacji, emisje w normalnych warunkach eksploatacji nie przekraczały poziomów emisji powiązanych z nowymi technikami określonych w decyzjach w sprawie konkluzji dotyczących BAT;
- b) orientacyjne wielkości efektywności środowiskowej zgodne z decyzjami w sprawie konkluzji dotyczących BAT.

Artykuł 27d

Transformacja w kierunku czystego, neutralnego dla klimatu przemysłu o obiegu zamkniętym

1. Państwa członkowskie nakładają na operatorów obowiązek włączenia do dnia 30 czerwca 2030 r. do ich systemów zarządzania środowiskowego orientacyjnego planu transformacji obejmującego rodzaje ich działalności wymienione w pkt 1, 2, 3, 4, 6.1a i 6.1b załącznika I. Plan transformacji zawiera informacje o sposobie, w jaki operator przekształci instalację w okresie 2030–2050, aby przyczynić się do powstania do 2050 r. zrównoważonej, czystej, efektywnie wykorzystującej zasoby i neutralnej dla klimatu gospodarki o obiegu zamkniętym, w tym, w stosownych przypadkach, do głębokiej transformacji przemysłowej, o której mowa w art. 27e.

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby nie później niż rok po terminie określonym w akapicie pierwszym niniejszego ustępu organizacja zajmująca się audytem, o którym mowa w art. 14a ust. 4 akapit szósty, oceniła zgodność planów transformacji, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, z wymogami określonymi w aktach delegowanych, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

2. Państwa członkowskie nakładają na operatora obowiązek włączenia, w ramach przeglądu warunków pozwolenia zgodnie z art. 21 ust. 3 po publikacji decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT opublikowanych po dniu 1 stycznia 2030 r., do systemu zarządzania środowiskowego planu transformacji każdej instalacji prowadzącej którykolwiek z rodzajów działalności wymienionych w załączniku I, który nie został przywołany w ust. 1 niniejszego artykułu. Plan transformacji, zgodnie z wymogami określonymi w aktach delegowanych, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, zawiera informacje o sposobie, w jaki operator przekształci instalację w okresie 2030–2050, w celu przyczynienia się do powstania do 2050 r. zrównoważonej, czystej, neutralnej dla klimatu gospodarki o obiegu zamkniętym.

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby nie później niż rok po zakończeniu ponownego rozpatrywania, o którym mowa w art. 21 ust. 3, organizacja zajmująca się audytem, o którym mowa w art. 14a ust. 4 akapit szósty, oceniła zgodność planów transformacji, o których mowa w akapicie pierwszym, z wymogami określonymi w akcie delegowanym, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

3. Jeżeli co najmniej dwie instalacje znajdują się pod kontrolą tego samego operatora lub jeżeli instalacje znajdują się pod kontrolą różnych operatorów będących częścią tego samego przedsiębiorstwa w tym samym państwie członkowskim, instalacje te mogą być objęte jednym planem transformacji.

Jeżeli elementy planów transformacji opracowano już zgodnie z innymi przepisami prawa Unii i są one zgodne z niniejszym artykułem, plan transformacji może zwracać odesłanie do odpowiednich dokumentów.

4. Operator podaje swój plan transformacji, aktualizacje planu transformacji, a także wyniki oceny, o której mowa w ust. 1 i 2, do wiadomości publicznej w ramach publikacji istotnych informacji zawartych w systemie zarządzania środowiskowego, o których mowa w art. 14a ust. 4.

5. Komisja przyjmie do dnia 30 czerwca 2026 r. akt delegowany w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez określenie treści planów transformacji na podstawie informacji wymaganych w ust. 1 2 i 3.

Do dnia 31 grudnia 2034 r. Komisja przeprowadza przegląd i, w stosownych przypadkach, zmieni akt delegowany, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 27e

Głęboka transformacja przemysłowa

1. Bez uszczerbku dla art. 18, w przypadku głębokiej transformacji przemysłowej instalacji określonej w odpowiednim planie transformacji obejmującym instalację, właściwy organ może przedłużyć okres na spełnienie przez instalację zaktualizowanych warunków pozwolenia, o których mowa w art. 21 ust. 3, o nie więcej niż 8 lat, pod warunkiem że:

- a) pozwolenie dla instalacji zawiera opis głębokiej transformacji przemysłowej, poziomów emisji i efektywnego wykorzystania zasobów, które zostaną osiągnięte, a także harmonogram i etapy realizacji;
- b) operator składa co roku właściwemu organowi sprawozdanie z postępów w realizacji planu głębokiej transformacji przemysłowej; oraz
- c) w okresie przyznanym na transformację instalacji właściwy organ zapewnia, aby nie spowodowano znaczącego zanieczyszczenia oraz aby osiągnięto wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.

Co najmniej raz w roku państwa członkowskie informują Komisję, w ramach systemu sprawozdawczości zgodnie z art. 72, o udzielonych odstępstwach.

2. Bez uszczerbku dla art. 18 i 22, w przypadku głębokiej transformacji przemysłowej polegającej na zamknięciu instalacji i zastąpieniu jej nową instalacją określoną w odpowiednim planie transformacji obejmującym daną instalację, który ma zostać zrealizowany w ciągu 8 lat od publikacji decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT, zgodnie z art. 13 ust. 5, odnoszących się do głównej działalności istniejącej instalacji, właściwy organ może odstąpić od obowiązku aktualizacji pozwolenia zgodnie z art. 21 ust. 3, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) pozwolenie dla istniejącej instalacji zawiera opis planu zamknięcia oraz związanego z nim harmonogramu i etapów realizacji;
- b) operator składa co roku właściwemu organowi sprawozdanie z postępów dotyczące planu zamknięcia istniejącej instalacji i jej zastąpienia nową instalacją;
- c) w okresie poprzedzającym zamknięcie instalacji właściwy organ zapewnia, aby nie spowodowano znaczącego zanieczyszczenia oraz aby osiągnięto wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.

Co najmniej raz w roku państwa członkowskie informują Komisję w ramach systemu sprawozdawczości na podstawie art. 72 o udzielonych odstępstwach.”;

32) art. 30 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Właściwy organ może udzielić odstępstwa, maksymalnie na sześć miesięcy, od obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji dwutlenku siarki, przewidzianych w ust. 2 i 3, w odniesieniu do obiektu energetycznego spalania, w którym w tym celu zwykle wykorzystuje się paliwo o małej zawartości siarki, w przypadkach gdy operator nie jest w stanie przestrzegać dopuszczalnych wartości emisji z powodu braku paliwa o małej zawartości siarki, wynikającego z poważnych niedoborów.

Państwa członkowskie informują natychmiast Komisję o wszelkich odstępstwach udzielonych na podstawie akapitu pierwszego, w tym o przyczynach udzielenia danego odstępstwa i nałożonych warunkach.”;

33) art. 30 ust. 6 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie informują natychmiast Komisję o wszelkich odstępstwach udzielonych na podstawie akapitu pierwszego, w tym o przyczynach udzielenia danego odstępstwa i nałożonych warunkach.”;

34) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 34a

Obiekty energetycznego spalania stanowiące część małego systemu wydzielonego

1. Do dnia 31 grudnia 2029 r. państwa członkowskie mogą zwolnić obiekty energetycznego spalania stanowiące część małego systemu wydzielonego w dniu 4 sierpnia 2024 r., z obowiązku zapewnienia zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji, o których mowa w art. 30 ust. 2 i art. 15 ust. 3, dla dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu lub, w stosownych przypadkach, ze stopniami odsiarczania, o których mowa w art. 31. Co najmniej wielkości emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu określone w pozwoleniu dla takich obiektów energetycznego spalania, zgodnie z wymogami dyrektyw 2001/80/WE i 2008/1/WE, muszą pozostać dotrzymane.

Państwa członkowskie podejmują środki w celu zapewnienia, aby emisje były monitorowane i aby nie spowodowano znaczącego zanieczyszczenia. Państwa członkowskie mogą zwolnić instalacje z dopuszczalnych wielkości emisji dopiero po wyczerpaniu wszystkich środków skutkujących mniejszym zanieczyszczeniem. Zwolnienie nie może być udzielone na okres dłuższy niż jest to konieczne.

2. Od dnia 1 stycznia 2030 r. przedmiotowe obiekty energetycznego spalania przestrzegają dopuszczalnych wielkości emisji dla dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu określonych w załączniku V część 2 oraz dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w art. 15 ust. 3, dla dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu.

3. Państwa członkowskie, które udzielają zwolnień zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, wdrażają plan zapewnienia zgodności obejmujący obiekty energetycznego spalania korzystające z takich zwolnień. Plan zapewnienia zgodności zawiera informacje o środkach mających zapewnić do dnia 31 grudnia 2029 r. zgodność przedmiotowych obiektów energetycznego spalania z dopuszczalnymi wielkościami emisji dla dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu określonymi w załączniku V część 2 oraz z dopuszczalnymi wielkościami emisji dla dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu określonymi w art. 15 ust. 3. Plan zapewnienia zgodności obejmuje również informacje o środkach mających zminimalizować skalę i czas trwania emisji zanieczyszczeń w okresie objętym planem oraz informacje na temat środków zarządzania popytem i możliwości przejścia na czystsze paliwa lub czystsze alternatywy, takie jak wdrażanie odnawialnych źródeł energii i połączenia międzysystemowe z sieciami kontynentalnymi.

4. Nie później niż dnia 5 lutego 2025 r. państwa członkowskie przekazują Komisji plany zapewnienia zgodności. Komisja ocenia plany i jeżeli nie zgłosi zastrzeżeń w terminie 12 miesięcy od otrzymania planu, plan przekazany przez dane państwo członkowskie uznaje się za zaakceptowany. Jeżeli Komisja zgłosi zastrzeżenia z uwagi na to, że plan nie gwarantuje zapewnienia zgodności danych obiektów do dnia 31 grudnia 2029 r. lub nie minimalizuje skali i czasu trwania emisji zanieczyszczeń w okresie objętym planem, dane państwo członkowskie przekazuje Komisji zmieniony plan w terminie sześciu miesięcy od powiadomienia o zastrzeżeniach Komisji. W odniesieniu do oceny zmienionej wersji planu przekazanego Komisji przez państwo członkowskie, termin, o którym mowa w zdaniu drugim, wynosi sześć miesięcy.

5. Nie później niż dnia 5 lutego 2026 r. i na koniec każdego kolejnego roku kalendarzowego państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z postępów poczynionych w odniesieniu do działań opisanych w planie zapewnienia zgodności. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich późniejszych zmianach w planie zapewnienia zgodności. W odniesieniu do oceny zmienionej wersji planu przekazanego Komisji przez państwo członkowskie, okres, o którym mowa w ust. 4 zdanie drugie, wynosi sześć miesięcy.

6. Zgodnie z art. 24 ust. 2 państwo członkowskie podaje do wiadomości publicznej informację o odstępstwie i nałożonych warunkach.”;

35) art. 42 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do instalacji do zgazowania lub pirolizy, jeżeli gazy lub ciecze powstałe w wyniku tego przetwarzania termicznego odpadów są przed spalaniem oczyszczone w takim stopniu, że:

- a) spalanie powoduje niższy poziom emisji niż energetyczne spalanie najmniej zanieczyszczających paliw dostępnych na rynku, które mogłyby zostać spalone w instalacji;
- b) w przypadku emisji innych niż tlenki azotu, tlenki siarki i pyły spalanie nie powoduje wyższego poziomu emisji niż emisje ze spalania lub współspalania odpadów.”;

36) art. 48 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowie zapewniają, aby monitorowanie emisji było prowadzone zgodnie z załącznikiem VI części 6 i 7.

Emisje do powietrza ze spalarni i współspalarni odpadów są również monitorowane w innych niż normalne warunkach eksploatacji. Emisje podczas rozruchu i wyłączenia w czasie, gdy żadne odpady nie są spalane, w tym emisje PCDD/F i dioksynopodobnych PCB, szacuje się na podstawie kampanii pomiarowych prowadzonych w regularnych odstępach czasu, takich jak co trzy lata, przeprowadzanych podczas planowanych operacji rozruchu lub wyłączenia. W miarę możliwości należy zapobiegać emisjom PCDD/F i dioksynopodobnych PCB lub je minimalizować.”;

37) art. 63 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy istniejąca instalacja podlega istotnej zmianie lub wchodzi w zakres stosowania niniejszej dyrektywy po raz pierwszy po istotnej zmianie, tę część instalacji, która podlega istotnej zmianie, traktuje się jako nową instalację.”;

38) art. 70 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Monitorowanie przeprowadza się zgodnie z normami CEN lub, jeżeli normy CEN nie są dostępne, zgodnie z normami ISO, normami krajowymi lub międzynarodowymi, które zapewniają dostarczenie danych o równoważnej jakości naukowej; z tymi samymi normami musi być również zgodny system zapewniania jakości w laboratorium przeprowadzającym monitorowanie.”;

39) po art. 70 dodaje się nagłówek w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ VIA

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE CHOWU DROBIU I ŚWIŃ”;

40) po nagłówku „ROZDZIAŁ VIa” dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 70a

Zakres

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do rodzajów działalności wymienionych w załączniku Ia, które osiągają wartości progowe wydajności określone w tym załączniku.

Artykuł 70b

Zasada łączenia

1. Państwa członkowskie przyjmują środki w celu zapewnienia, aby w przypadku gdy co najmniej dwie instalacje zajmujące się działalnością w zakresie chowu zwierząt gospodarskich są zlokalizowane blisko siebie i mają tego samego operatora lub w przypadku gdy instalacje znajdują się pod kontrolą operatorów pozostających w stosunku gospodarczym lub prawnym, właściwy organ mógł uznawać te instalacje za jedną jednostkę na potrzeby obliczania wartości progowej wydajności, o której mowa w art. 70a.

Państwa członkowskie zapewniają, aby zasada, o której mowa w akapicie pierwszym, nie była wykorzystywana do obchodzenia obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie.

2. Do dnia 5 sierpnia 2028 r. Komisja – po konsultacji z państwami członkowskimi – publikuje wytyczne dotyczące kryteriów uznawania poszczególnych instalacji za jedną jednostkę zgodnie z ust. 1.

Artykuł 70c

Pozwolenia i rejestracje

1. Państwa członkowskie wprowadzają środki niezbędne do zapewnienia, aby żadna instalacja objęta zakresem niniejszego rozdziału nie była eksploatowana bez pozwolenia lub bez rejestracji oraz aby eksploatacja wszystkich instalacji objętych zakresem niniejszego rozdziału była zgodna z jednolitymi warunkami dotyczącymi zasad eksploatacyjnych, o których mowa w art. 70i.

Państwa członkowskie mogą wykorzystywać wszelkie podobne istniejące wcześniej procedury rejestracji instalacji, aby uniknąć obciążeń administracyjnych.

Państwa członkowskie mogą stosować procedurę udzielania pozwolenia do intensywnego chowu drobiu i świń:

- a) z ponad 40 000 stanowiskami dla drobiu;
- b) z ponad 2 000 stanowiskami dla tuczników powyżej 30 kg; lub
- c) z ponad 750 stanowiskami dla macior.

Państwa członkowskie mogą włączyć wymogi dotyczące niektórych kategorii instalacji objętych zakresem niniejszego rozdziału do ogólnych wiążących zasad, o których mowa w art. 6.

Państwa członkowskie określają procedurę rejestracji lub procedurę udzielania pozwolenia w odniesieniu do instalacji objętych zakresem niniejszego rozdziału. Procedury te obejmują co najmniej informacje wymienione w ust. 2.

2. Rejestracje lub wnioski o pozwolenia zawierają opis co najmniej następujących elementów:

- a) instalacji i rodzajów jej działalności;
- b) rodzaju zwierząt;
- c) gęstości obsady w dużej jednostce przeliczeniowej inwentarza (DJP) na hektar, obliczonej zgodnie z załącznikiem Ia, gdy jest to konieczne;
- d) wydajności instalacji;
- e) źródeł emisji z instalacji;
- f) charakteru i ilości przewidywalnych emisji z instalacji do każdego komponentu środowiska.

3. Wnioski zawierają również podsumowanie o charakterze nietechnicznym dotyczące informacji szczegółowych, o których mowa w ust. 2.

4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby operator bezzwłocznie informował właściwe organy o każdej planowanej istotnej zmianie dotyczącej instalacji objętej zakresem niniejszego rozdziału, która mogłaby mieć wpływ na środowisko. W stosownych przypadkach właściwe organy ponownie rozpatrują i aktualizują pozwolenie lub zwracają się do operatora, aby wystąpił o pozwolenie lub dokonał nowej rejestracji.

5. Komisja ocenia skutki wdrożenia zasad eksploatacyjnych określonych w art. 70i i przedkłada, w terminie 11 lat od wejścia w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w art. 70i ust. 2, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wyników tej oceny.

Artykuł 70d

Obowiązki operatora

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator prowadził monitorowanie emisji oraz powiązanych poziomów efektywności środowiskowej zgodnie z jednolitymi warunkami dotyczącymi zasad eksploatacyjnych, o których mowa w art. 70i.

Dane z monitorowania uzyskuje się za pomocą metod pomiarowych lub – w przypadku gdy nie jest to wykonalne – metod obliczeniowych, takich jak stosowanie wskaźników emisji. Metody stosowane do uzyskania danych z monitorowania opisuje się w zasadach eksploatacyjnych.

Operator rejestruje i przetwarza wszystkie wyniki monitorowania przez okres co najmniej pięciu lat w sposób umożliwiający weryfikację zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji i dopuszczalnymi wielkościami efektywności środowiskowej określonymi w zasadach eksploatacyjnych.

2. W przypadku braku zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji i dopuszczalnymi wielkościami efektywności środowiskowej określonymi w jednolitych warunkach dotyczących zasad eksploatacyjnych, o których mowa w art. 70i, państwa członkowskie nakładają na operatora obowiązek wprowadzenia niezbędnych środków na potrzeby zapewnienia przywrócenia zgodności w najkrótszym możliwym terminie.

3. Operator zapewnia, aby gospodarowanie nawozem naturalnym, w tym rozpraszanie odpadów, produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub innych pozostałości wytwarzanych przez instalację odbywało się zgodnie z najlepszymi dostępnymi technikami określonymi w zasadach eksploatacyjnych i innymi odpowiednimi przepisami prawa Unii, oraz aby nie powodowało znaczącego zanieczyszczenia środowiska.

Artykuł 70e

Monitorowanie

1. Państwa członkowskie zapewniają prowadzenie odpowiedniego monitorowania zgodnie z jednolitymi warunkami dotyczącymi zasad eksploatacyjnych, o których mowa w art. 70i.

2. Wszystkie wyniki monitorowania są rejestrowane, przetwarzane i prezentowane w sposób umożliwiający właściwemu organowi weryfikację zgodności z warunkami eksploatacji, dopuszczalnymi wielkościami emisji i dopuszczalnymi wielkościami efektywności środowiskowej zawartymi w ogólnych wiążących zasadach, o których mowa w art. 6, lub w pozwoleniu.

3. Operator bezzwłocznie udostępnia właściwemu organowi, na jego żądanie, dane i informacje wymienione w ust. 2. Właściwy organ może wystąpić z takim żądaniem w celu zweryfikowania zgodności z jednolitymi warunkami dotyczącymi zasad eksploatacyjnych. Właściwy organ występuje z takim żądaniem, jeżeli członek społeczności złoży wniosek o dostęp do danych lub informacji wymienionych w ust. 2.

Artykuł 70f

Brak zgodności

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wielkości emisji i poziomy efektywności środowiskowej były monitorowane zgodnie z jednolitymi warunkami dotyczącymi zasad eksploatacyjnych, o których mowa w art. 70i, i nie przekraczały dopuszczalnych wielkości emisji i dopuszczalnych wielkości efektywności środowiskowej określonych w tych zasadach.

2. Państwa członkowskie ustanawiają skuteczny system monitorowania zgodności, oparty na kontrolach środowiskowych albo na innych środkach, służący sprawdzaniu zgodności z wymaganiami określonymi w niniejszym rozdziale.

3. W przypadku braku zgodności z wymaganiami określonymi w niniejszym rozdziale państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ nałożył na operatora obowiązek podjęcia wszelkich środków – oprócz środków podjętych przez operatora na podstawie art. 70d – koniecznych do zapewnienia niezwłocznego przywrócenia zgodności.

W przypadku gdy brak zgodności powoduje znaczące lokalne pogorszenie jakości powietrza, wody lub gleby, lub gdy ten brak zgodności stwarza lub może stwarzać znaczące zagrożenie dla zdrowia ludzi, właściwy organ zawieszają eksploatację instalacji do czasu przywrócenia zgodności.

*Artykuł 70g***Informowanie i udział społeczeństwa**

1. Państwa członkowskie zapewniają zainteresowanej społeczności możliwość wczesnego i skutecznego udziału w następujących procedurach:

- a) przygotowanie ogólnych wiążących zasad, o których mowa w art. 6, dotyczących pozwoleń dla instalacji objętych zakresem niniejszego rozdziału;
- b) udzielanie pozwolenia na nowe instalacje objęte zakresem niniejszego rozdziału;
- c) udzielanie zaktualizowanego pozwolenia zgodnie z art. 70c ust. 4 dotyczącego jakiegokolwiek istotnej zmiany w istniejącej instalacji objętej zakresem niniejszego rozdziału; lub
- d) procedura rejestracji w przypadku gdy nie przyjęto ogólnych wiążących zasad, a państwa członkowskie zezwalają wyłącznie na rejestrację instalacji.

2. Właściwy organ udostępnia publicznie, w tym systematycznie za pośrednictwem internetu, bezpłatnie i nie ograniczając dostępu tylko do zarejestrowanych użytkowników, następujące dokumenty i informacje:

- a) pozwolenie lub rejestrację;
- b) wyniki konsultacji przeprowadzonych zgodnie z ust. 1;
- c) ogólne wiążące zasady, o których mowa w art. 6 i które mają zastosowanie do instalacji objętych zakresem niniejszego rozdziału; oraz
- d) sprawozdania z kontroli instalacji objętych zakresem niniejszego rozdziału.

*Artykuł 70h***Dostęp do wymiaru sprawiedliwości**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zgodnie z odnośnym krajowym systemem prawnym, członkowie zainteresowanej społeczności mieli dostęp do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, w celu zakwestionowania materialnej i proceduralnej legalności decyzji, działań lub zaniechań objętych niniejszym rozdziałem, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) mają wystarczający interes;
- b) powołują się na naruszenie prawa, w przypadku gdy administracyjne procedury prawne państwa członkowskiego wymagają tego jako warunku koniecznego.

Udział w procedurze odwoławczej nie jest uwarunkowany rolą, jaką członek zainteresowanej społeczności odegrał na etapie partycypacyjnym procedur podejmowania decyzji na podstawie niniejszej dyrektywy.

Procedura odwoławcza musi być uczciwa, sprawiedliwa, przeprowadzana bez zbędnej zwłoki, niedyskryminacyjna ze względu na koszty i musi przewidywać odpowiednie i prawnie skuteczne środki zaradcze, w tym w stosownych przypadkach nakazy sądowe.

2. Państwa członkowskie określają na jakim etapie mogą być kwestionowane decyzje, działania lub zaniechania.

*Artykuł 70i***Jednolite warunki dotyczące zasad eksploatacji**

1. Przed ustanowieniem jednolitych warunków dotyczących zasad eksploatacyjnych zgodnie z ust. 2, Komisja organizuje wymianę informacji między państwami członkowskimi, zainteresowanymi sektorami, organizacjami pozarządowymi promującymi ochronę środowiska oraz Komisją. Wymiana informacji dotyczy w szczególności następujących kwestii:

- a) poziomów emisji i efektywności środowiskowej instalacji i technik oraz innych środków zgodne z załącznikiem III;

- b) stosowanych technik, związanego z nimi monitorowania, wzajemnych powiązań pomiędzy różnymi komponentami środowiska, wykonalności ekonomicznej i technicznej oraz rozwoju w tym zakresie;
- c) najlepszych dostępnych technik zidentyfikowanych po rozważeniu kwestii, o których mowa w lit. a) i b);
- d) nowych technik.

2. Komisja przyjmuje do dnia 1 września 2026 r. akt wykonawczy w celu ustanowienia jednolitych warunków dotyczących zasad eksploatacyjnych dla każdego z rodzajów działalności, o których mowa w załączniku Ia.

Jednolite warunki dotyczące zasad eksploatacyjnych muszą być spójne ze stosowaniem najlepszych dostępnych technik w odniesieniu do rodzajów działalności wymienionych w załączniku Ia i muszą uwzględniać charakter, rodzaj, wielkość i gęstość obsady tych instalacji, wielkość stad poszczególnych rodzajów zwierząt w gospodarstwach mieszanych oraz specyfikę systemów chowu pastwiskowego, w których to systemach zwierzęta tylko sezonowo pozostają w budynkach inwentarskich. Muszą one także zawierać orientacyjne informacje na temat nowych technik, jeżeli są dostępne.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 75 ust. 2.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy śledziły rozwój najlepszych dostępnych technik oraz publikacje wszelkich nowych lub zaktualizowanych jednolitych warunków dotyczących zasad eksploatacyjnych lub aby były o nich informowane.”;

41) art. 72 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 75 ust. 2, określa się rodzaj, format i częstotliwość przekazywania informacji, które mają być udostępniane na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu. Decyzja wykonawcza określająca rodzaj, format i częstotliwość przekazywania informacji, które mają zostać udostępnione zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, jest aktualizowana w razie potrzeby, nie później niż dnia 5 sierpnia 2026 r.”;

42) art. 73 ust. 1 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„Do dnia 30 czerwca 2028 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dokonujące przeglądu wdrażania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to zawiera informacje na temat rodzajów działalności, w odniesieniu do których przyjęto konkluzje dotyczące BAT zgodnie z art. 13 ust. 5 niniejszej dyrektywy lub nie przyjęto takich konkluzji, uwzględnia dynamikę innowacji, w tym nowe techniki, potrzebę dalszych środków zapobiegania zanieczyszczeniom oraz przegląd, o którym mowa w art. 8 dyrektywy 2003/87/WE.

Sprawozdanie to zawiera ocenę potrzeby podjęcia przez Unię działań w postaci ustanowienia lub aktualizacji minimalnych wymogów obowiązujących w całej Unii dotyczących dopuszczalnych wielkości emisji oraz zasad monitorowania i zgodności rodzajów działalności objętych zakresem konkluzji dotyczących BAT przyjętych w poprzednim pięcioletnim okresie, w oparciu o następujące kryteria:

- a) wpływ danych rodzajów działalności na środowisko jako całość oraz na zdrowie ludzi;
- b) stan zaawansowania wdrażania najlepszych dostępnych technik w odniesieniu do danych rodzajów działalności.”;

43) w art. 73 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja ocenia, stosując metodykę opartą na dowodach i uwzględniając specyfikę sektora, potrzebę podjęcia przez Unię działań w celu:

- a) kompleksowego rozwiązania problemu emisji pochodzących z chowu zwierząt gospodarskich w Unii, w szczególności bydła; oraz
- b) dalszej realizacji celu związanego z globalną ochroną środowiska w odniesieniu do produktów wprowadzanych do obrotu w Unii dzięki zapobieganiu emisjom z chowu zwierząt gospodarskich i ich kontroli, w sposób zgodny z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii.

Komisja przedstawi wyniki tej oceny Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2026 r. W stosownym przypadku do sprawozdania dołącza się wniosek ustawodawczy.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Komisja dokonuje przeglądu:

- a) konieczności kontroli emisji pochodzących z lądowej i morskiej działalności poszukiwawczej i wydobywczej ropy naftowej i gazu ziemnego;
- b) konieczności kontroli emisji pochodzących z obróbki i wydobycia na miejscu nieenergetycznych przemysłowych surowców mineralnych wykorzystywanych w przemyśle innym niż budownictwo, a także konieczności kontroli emisji pochodzących z oczyszczania i wydobycia na miejscu rud, które to procesy są od niedawna prowadzone w Unii;
- c) konieczności zmiany wartości progowej działalności określonego w załączniku I w odniesieniu do produkcji wodoru w drodze elektrolizy wody.

Komisja uwzględni wyniki tego przeglądu w pierwszym ze sprawozdań dla Parlamentu Europejskiego i Rady wymaganych na mocy akapitu pierwszego.”;

44) art. 74 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 74

Zmiany załączników

1. Aby umożliwić dostosowanie przepisów niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego w oparciu o najlepsze dostępne techniki, Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 76 w odniesieniu do dostosowania załącznika V części 3 i 4, załącznika VI części 2, 6, 7 i 8 oraz załącznika VII części 5, 6, 7 i 8, w związku z postępowaniem naukowo-technicznym.

2. Przed przyjęciem na podstawie niniejszego artykułu aktu delegowanego Komisja przeprowadza odpowiednie konsultacje z zainteresowanymi stronami.

Komisja podaje do wiadomości publicznej odpowiednie badania i analizy wykorzystane podczas przygotowywania aktu delegowanego przyjętego zgodnie z niniejszym artykułem, najpóźniej w momencie przyjęcia tego aktu delegowanego.”;

45) art. 75 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 75

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”;

46) art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 76

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 27d, art. 48 ust. 5 i art. 74, powierza się Komisji na okres 5 lat od dnia 1 sierpnia 2024 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż 9 miesięcy przed końcem okresu 5 lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 27d, art. 48 ust. 5 i art. 74, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 27d, art. 48 ust. 5 lub art. 74 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

47) uchyla się art. 77 i 78;

48) art. 79 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 79

Sankcje

1. Bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich wynikających z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE (*) państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

2. Sankcje, o których mowa w ust. 1, obejmują administracyjne sankcje finansowe, które skutecznie pozbawiają osoby, które dopuściły się naruszenia, korzyści ekonomicznych uzyskanych w wyniku tych naruszeń.

W przypadku najpoważniejszych naruszeń popełnionych przez osobę prawną maksymalna wysokość administracyjnych sankcji finansowych, o których mowa w akapicie pierwszym, wynosi co najmniej 3 % rocznego obrotu operatora w Unii w roku obrotowym poprzedzającym rok, w którym nałożona została grzywna.

Państwa członkowskie mogą także – lub alternatywnie – stosować sankcje karne, pod warunkiem że są one równie skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające jak finansowe sankcje administracyjne, o których mowa w niniejszym artykule.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby sankcje ustanowione na podstawie niniejszego artykułu w stosownych przypadkach należycie uwzględniały następujące kryteria:

a) charakter, wagę i skalę naruszenia;

b) populację lub środowisko, na które naruszenie wpłynęło, mając na uwadze wpływ naruszenia na osiągnięcie celu, jakim jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i środowiska;

c) powtarzalny lub jednorazowy charakter naruszenia.

4. Państwa członkowskie bez zbędnej zwłoki powiadamiają Komisję o przepisach i środkach, o których mowa w ust. 1, a także o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne (Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 28).”;

49) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 79a

Rekompensata

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku wystąpienia szkód dla zdrowia ludzi w wyniku naruszenia środków krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy osoby poszkodowane miały prawo dochodzenia i uzyskania rekompensaty od odpowiednich osób fizycznych lub prawnych.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe przepisy i procedury dotyczące dochodzenia rekompensaty były skonstruowane i stosowane w taki sposób, aby nie uniemożliwiały lub nadmiernie nie utrudniały korzystania z prawa do rekompensaty za szkody spowodowane naruszeniem na podstawie ust. 1.

3. Państwa członkowskie mogą określić terminy przedawnienia dotyczące wnoszenia powództw o rekompensatę, o którym mowa ust. 1. Bieg tych terminów nie może rozpocząć się przed ustaniem naruszenia ani przed momentem, w którym osoba dochodząca rekompensaty dowie się – lub są uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że się dowiedziała – iż poniosła szkodę w wyniku naruszenia określonego w ust. 1.”;

50) w załączniku I wprowadza się zmiany określone w załączniku I do niniejszej dyrektywy;

51) dodaje się załącznik Ia w brzmieniu określonym w załączniku II do niniejszej dyrektywy;

52) załącznik II zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku III do niniejszej dyrektywy;

53) załącznik III wprowadza się zmiany określone w załączniku IV do niniejszej dyrektywy;

54) załącznik IV wprowadza się zmiany określone w załączniku V do niniejszej dyrektywy;

55) załącznik V wprowadza się zmiany określone w załączniku VI do niniejszej dyrektywy;

56) załącznik VI wprowadza się zmiany określone w załączniku VII do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 1999/31/WE

Uchyła się art. 1 ust. 2 dyrektywy 1999/31/WE.

Artykuł 3

Przepisy przejściowe

1. W odniesieniu do instalacji prowadzących rodzaje działalności, o których mowa w załączniku I, państwa członkowskie stosują art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. aa), bb) i h) oraz art. 15 ust. 4 i 6 w okresie 4 lat od publikacji decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT zgodnie z art. 13 ust. 5, które zostały opublikowane po dniu 1 lipca 2026 r., odnoszących się do głównej działalności danej instalacji.

Instalacje, które uzyskały pozwolenie po raz pierwszy po opublikowaniu decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT zgodnie z art. 13 ust. 5, które zostały opublikowane po dniu 1 lipca 2026 r., odnoszących się do głównej działalności danej instalacji, stosują przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, od dnia opublikowania konkluzji dotyczących BAT.

2. W odniesieniu do instalacji prowadzących rodzaje działalności, o których mowa w załączniku I, które były objęte zakresem dyrektywy przed dniem 4 sierpnia 2024 r. oraz które były eksploatowane i uzyskały pozwolenie przed dniem 1 lipca 2026 r., art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. a), b), ba) i d) oraz art. 15 ust. 1 i 5, art. 15a i art. 16 ust. 4 stosuje się w przypadku udzielenia lub aktualizacji pozwolenia zgodnie z art. 20 ust. 2 lub art. 21 ust. 5 lub w przypadku aktualizacji w okresie 4 lat od publikacji decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT zgodnie z art. 13 ust. 5, które zostały opublikowane po dniu 1 lipca 2026 r., odnoszących się do głównej działalności danej instalacji, lub do dnia 1 września 2036 r., w zależności od tego, co przypada wcześniej.

W odniesieniu do instalacji prowadzących rodzaje działalności, o których mowa w załączniku I, które były objęte zakresem dyrektywy przed dniem 4 sierpnia 2024 r. oraz w przypadku których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed dniem 1 lipca 2026 r., pod warunkiem że instalacje te zostaną oddane do eksploatacji nie później niż w dniu 1 lipca 2027 r., art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. a), b), ba) i d), art. 15 ust. 1 i 5, art. 15a i art. 16 ust. 4 stosuje się w przypadku udzielenia lub aktualizacji pozwolenia zgodnie z art. 20 ust. 2 lub art. 21 ust. 5 lub w przypadku aktualizacji w ciągu okresie 4 lat od publikacji decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT zgodnie z art. 13 ust. 5, które zostały opublikowane po dniu 1 lipca 2026 r., odnoszących się do głównej działalności danej instalacji, lub do dnia 1 września 2036 r., w zależności od tego, co nastąpi przypadku wcześniej.

W odniesieniu do instalacji prowadzących rodzaje działalności, o których mowa w załączniku I, które były objęte zakresem stosowania dyrektywy przed dniem 4 sierpnia 2024 r., art. 15 ust. 3 stosuje się w przypadku aktualizacji pozwolenia w okresie 4 lat od publikacji decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT zgodnie z art. 13 ust. 5 lub w przypadku udzielenia pozwolenia po publikacji takich decyzji, które zostały opublikowane po dniu 1 lipca 2026 r., odnoszących się do głównej działalności instalacji, lub w przypadku aktualizacji pozwolenia zgodnie z art. 21 ust. 5, lub do dnia 1 września 2036 r., w zależności od tego, co przypada wcześniej.

Do odpowiedniej daty rozpoczęcia stosowania, o której mowa w akapicie pierwszym, drugim i trzecim, instalacje wymienione w tych akapitach, które były objęte zakresem stosowania dyrektywy 2010/75/UE w brzmieniu obowiązującym w dniu 3 sierpnia 2024 r., muszą być zgodne z dyrektywą 2010/75/UE w tym brzmieniu.

3. W odniesieniu do instalacji, które nie były objęte zakresem stosowania dyrektywy przed dniem 4 sierpnia 2024 r. i prowadzą rodzaje działalności, o których mowa w załączniku I pkt 2.3 lit. aa), oraz wykańczają włókna lub materiały włókienniczych zgodnie z pkt 6.2 tego załącznika, i które były eksploatowane przed dniem 1 lipca 2026 r. państwa członkowskie stosują w okresie czterech lat od dnia 1 lipca 2026 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą, z wyjątkiem art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. aa), bb) i h), art. 15 ust. 4 i 6.

4. W odniesieniu do instalacji, które nie były objęte zakresem stosowania dyrektywy (UE) 2010/75 przed dniem 4 sierpnia 2024 r. i prowadzą rodzaje działalności, o których mowa w załączniku I pkt 1.4, 2.3 lit. b), pkt 2.3 lit. ba), pkt 2.7 i pkt 3.6, państwa członkowskie stosują w okresie 4 lat od opublikowania decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT zgodnie z art. 13 ust. 5, odnoszących się do głównej działalności danej instalacji, albo do dnia 1 września 2034 r., w zależności od tego, co przypada wcześniej, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą, z wyjątkiem art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. aa), bb) i h), art. 15 ust. 4 i 6.

Do odpowiedniej daty rozpoczęcia stosowania, o której mowa w akapicie pierwszym, instalacje wymienione w tym akapicie, które były objęte zakresem stosowania dyrektywy 2010/75/UE w brzmieniu obowiązującym w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszej dyrektywy, muszą być zgodne z dyrektywą 2010/75/UE w tym brzmieniu.

W odniesieniu do instalacji, które uzyskały pozwolenie po raz pierwszy po opublikowaniu decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT zgodnych z art. 13 ust. 5, które zostały opublikowane po dniu 1 lipca 2026 r., odnoszących się do głównej działalności danej instalacji, do udzielania pozwoleń stosuje się przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą od dnia opublikowania konkluzji dotyczących BAT.

5. W odniesieniu do instalacji prowadzących rodzaje działalności, o których mowa w załączniku Ia, państwa członkowskie stosują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą w okresie:

- a) 4 lat od wejścia w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w art. 70i ust. 2, jeżeli przepustowość instalacji wynosi 600 DJP lub więcej;
- b) 5 lat od wejścia w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w art. 70i ust. 2, jeżeli przepustowość instalacji wynosi 400 DJP lub więcej;
- c) 6 lat od wejścia w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w art. 70i ust. 2, w przypadku wszystkich innych instalacji objętych załącznikiem Ia.

Do odpowiedniej daty rozpoczęcia stosowania, o której mowa w akapicie pierwszym, instalacje wymienione w tym akapicie, które były objęte zakresem stosowania dyrektywy 2010/75/UE w brzmieniu obowiązującym w dniu poprzedzającym wejście w życie niniejszej dyrektywy, muszą być zgodne z dyrektywą 2010/75/UE w tym brzmieniu.

6. Odstępstwa udzielone przez właściwy organ zgodnie z art. 15 ust. 5 przed dniem 1 lipca 2026 r. obowiązują nadal do czasu dokonania przez właściwy organ zgodnie z art. 15 ust. 5 ponownej oceny, czy odstępstwo jest uzasadnione. Ponowną ocenę przeprowadza się po 4 latach od dnia 1 lipca 2026 r. lub w ramach ponownego rozpatrzenia warunków pozwolenia zgodnie z art. 21, w zależności od tego, co przypada wcześniej.

7. Odstępstwa w odniesieniu do prowadzenia badań nowych technik i ich stosowania udzielone przez właściwy organ zgodnie z art. 15 ust. 7 dyrektywy 2010/75/UE w brzmieniu obowiązującym w dniu 3 sierpnia 2024 r. przed dniem 1 lipca 2026 r. obowiązują nadal do końca okresu wskazanego w decyzji udzielającej odstępstwa. Po upływie wskazanego okresu zaprzestaje się badania technik lub działalność osiągnie co najmniej poziomy BAT-AEL.

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 lipca 2026 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinach objętych zakresem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 24 kwietnia 2024 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodniczący

M. MICHEL

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku I do dyrektywy 2010/75/UE wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1.4 otrzymuje brzmienie:

„1.4. Zgazowanie, upłynnianie lub piroliza:

- a) węgla;
- b) innych paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie wynoszącej przynajmniej 20 MW.”;

b) pkt 2.3 otrzymuje brzmienie:

„2.3 Obróbka metali żelaznych:

- a) eksploatacja walcowni gorących o wydajności przekraczającej 20 ton surówki na godzinę;
- aa) eksploatacja walcowni zimnych o wydajności przekraczającej 10 ton surówki na godzinę;
- b) eksploatacja kuźni z młotami o energii przekraczającej 50 kilodżuli na młot;
- ba) eksploatacja kuźni z prasami kuźniczymi o sile nacisku przekraczającej 30 meganiutonów na prasę;
- c) nakładanie metalowych powłok ochronnych z wsadem przekraczającym 2 tony stali surowej na godzinę.”;

c) dodaje się punkt w brzmieniu:

„2.7. Wytwarzanie baterii, inne niż wyłącznie montaż, o zdolności produkcyjnej co najmniej 15 000 ton ogniwi baterii (katoda, anoda, elektrolit, separator, osłona) rocznie.”;

d) pkt 3.5 otrzymuje brzmienie:

„3.5 Produkcja wyrobów ceramicznych przez wypalanie, w szczególności produkcja dachówek, cegieł, cegieł ogniodpornych, kafelków, wyrobów kamionkowych i porcelany:

- a) o zdolności produkcyjnej powyżej 75 ton dziennie; lub
- b) o pojemności pieca przekraczającej 4 m³ i o gęstości przekraczającej 300 kg/m³ na piec.”;

e) dodaje się punkt w brzmieniu:

„3.6. Wydobycie, w tym przetwarzanie na miejscu, takie jak rozdrabnianie, kontrola wielkości, wzbogacanie i uszlachetnianie, następujących rud na skalę przemysłową:

boksyt, chrom, kobalt, miedź, złoto, żelazo, ołów, lit, mangan, nikiel, pallad, platyna, cyna, wolfram i cynk.”;

f) pkt 4.2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) gazy, takie jak amoniak, chlor lub chlorowodór, fluor lub fluorowodór, tlenki węgla, związki siarki, tlenki azotu, wodór, z wyjątkiem gdy jest produkowany w drodze elektrolizy wody, dwutlenek siarki, chlorek karbonylu;”;

g) pkt 5.3 otrzymuje brzmienie:

„5.3. a) Unieszkodliwianie odpadów innych niż niebezpieczne, o wydajności przekraczającej 50 ton dziennie, obejmujące co najmniej jeden z następujących rodzajów działalności, z wyjątkiem działalności ujętej w dyrektywie Rady 91/271/EWG (*):

- (i) obróbka biologiczna, w tym fermentacja beztlenowa lub współfermentacja;
- (ii) obróbka fizyczno-chemiczna;

- (iii) obróbka wstępna odpadów przeznaczonych do spalania lub współspalania;
  - (iv) obróbka żużlu i popiołów;
  - (v) obróbka w strzępiarkach odpadów metalowych, w tym zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz pojazdów wycofanych z eksploatacji i ich części.
- b) Odzysk lub kombinacja odzysku i unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne o wydajności przekraczającej 75 ton dziennie z wykorzystaniem następujących działań i z wyłączeniem działań objętych przepisami dyrektywy 91/271/EWG:
- (i) obróbka biologiczna, w tym fermentacja beztlenowa;
  - (ii) obróbka wstępna odpadów przeznaczonych do spalania lub współspalania;
  - (iii) obróbka żużlu i popiołów;
  - (iv) obróbka w strzępiarkach odpadów metalowych, w tym zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz pojazdów wycofanych z eksploatacji i ich części.

Jeżeli jedynym rodzajem działalności w zakresie obróbki odpadów jest fermentacja beztlenowa, wartość progowa wydajności dla tej działalności wynosi 100 ton dziennie.

(*) Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz. U. L 135 z 30.5.1991, s. 40).”;

h) pkt 6.2 otrzymuje brzmienie:

„6.2. Obróbka wstępna (mycie, bielenie, merceryzacja), barwienie lub wykańczanie włókien lub materiałów włókienniczych, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie.”;

i) pkt 6.5 otrzymuje brzmienie:

„6.5. Unieszkodliwianie lub recykling zwierząt padłych lub produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie.”;

j) pkt 6.6 otrzymuje brzmienie:

„6.6. Elektroliza wody do produkcji wodoru, w przypadku gdy zdolność produkcji przekracza 50 ton dziennie.”.

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK Ia

Rodzaje działalności, o których mowa w art. 70a

Instalacje są objęte zakresem niniejszego załącznika, jeżeli należą do co najmniej jednej z następujących kategorii działalności:

1. Chów świń wynoszący co najmniej 350 DJP, z wyłączeniem działalności w zakresie chowu prowadzonej w ramach systemów produkcji ekologicznej zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/848, lub jeżeli gęstość obsady jest mniejsza niż 2 DJP/ha, wykorzystywanych wyłącznie do wypasu lub do uprawy paszy lub karmy wykorzystywanych do karmienia zwierząt, a zwierzęta pozostają na wolnym wybiegu przez znaczną część roku lub sezonowo.
2. Chów wyłącznie kur niosek wynoszący co najmniej 300 DJP lub chów wyłącznie innych kategorii drobiu wynoszący co najmniej 280 DJP. W instalacjach, w których chowana jest kombinacja drobiu, w tym kur niosek, wartość progowa wynosi 280 DJP, a wydajność oblicza się przy użyciu 0,93 jako współczynnika ważenia (*) dla kur niosek.
3. Chów wszelkiej kombinacji świń lub drobiu wynoszący co najmniej 380 DJP, z wyłączeniem chowu świń w instalacjach działających w ramach systemów produkcji ekologicznej zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/848, lub jeżeli gęstość obsady jest mniejsza niż 2 DJP/ha, wykorzystywanych wyłącznie do wypasu lub do uprawy paszy lub karmy wykorzystywanych do karmienia zwierząt, a zwierzęta pozostają na wolnym wybiegu przez znaczną część roku lub sezonowo.

Poziom DJP instalacji oblicza się przy użyciu następujących współczynników przeliczeniowych:

Świnie:

Lochy hodowlane ≥ 50 kg ... 0,500

Warchlaki ≤ 20 kg ... 0,027

Pozostałe świnie ... 0,300

Drób:

Brojlery ... 0,007

Kury nioski ... 0,014

Indyki ... 0,030

Kaczki ... 0,010

Gęsi ... 0,020

Strusie ... 0,350

Inny drób... 0,001

(*) Współczynnik ważenia dla kur niosek obliczono, dzieląc wartość progową dla innego drobiu (280 DJP) przez wartość progową kur niosek (300 DJP). Wynosi on $280/300 = 0,93$ (w zaokrągleniu)."

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK II

Zasady, których należy przestrzegać przy udzielaniu odstępstwa, o którym mowa w art. 15 ust. 5

Odstępstwa udzielone zgodnie z art. 15 ust. 5 są zgodne z następującymi zasadami:

1. Koszty

- 1.1. Koszty, o których mowa w art. 15 ust. 5, są kosztami przestrzegania poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami i obejmują zarówno koszty kapitałowe, jak i koszty operacyjne. Nie uwzględnia się szerszych kosztów społecznych ani ekonomicznych.
- 1.2. Szacowanie kosztów ma charakter ilościowy i jest poparte oceną jakościową.
- 1.3. Koszty brane pod uwagę przy szacowaniu:
  - a) odpowiadają kosztom wartości netto, po odliczeniu wszelkich korzyści finansowych wynikających z zastosowania najlepszych dostępnych technik;
  - b) obejmują koszty dostępu do kapitału finansowego niezbędnego do sfinansowania najlepszych dostępnych technik;
  - c) są obliczane z zastosowaniem stopy dyskontowej w celu uwzględnienia różnic w wartości pieniężnej w czasie.
- 1.4. We wniosku o udzielenie odstępstwa wyraźnie określa się źródło kosztów i metody zastosowane do ich obliczenia, w tym stopę dyskontową, o której mowa w pkt 1.3 lit. c), oraz oszacowanie niepewności związanych z szacowaniem kosztów.
- 1.5. Koszty oszacowane przez operatora są oceniane przez właściwy organ na podstawie informacji z innych źródeł, takich jak dostawcy technologii, recenzowane badania naukowe, opinie ekspertów lub dane z innych instalacji, w których w ostatnim czasie zainstalowano najlepsze dostępne techniki.

2. Korzyści dla środowiska

- 2.1. Korzyści dla środowiska, o których mowa w art. 15 ust. 4, są korzyściami dla środowiska wynikającymi z przestrzegania poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami.
- 2.2. Szacowanie korzyści dla środowiska ma charakter ilościowy (w ujęciu pieniężnym) i jest poparte oceną jakościową. Jeżeli są dostępne, wykorzystuje się ustalone koszty szkód spowodowanych zanieczyszczeniem.
- 2.3. Szacując korzyści dla środowiska bierze się pod uwagę stopę dyskontową stosowaną do wszelkich korzyści pieniężnych, która uwzględnia różnice w wartościach dla społeczeństwa w czasie.
- 2.4. We wniosku o udzielenie odstępstwa wyraźnie określa się źródło informacji o korzyściach dla środowiska i metody zastosowane do ich obliczenia, w tym stopę dyskontową, o której mowa w pkt 1.3 lit. c), oraz oszacowanie niepewności związanych z szacowaniem korzyści dla środowiska.
- 2.5. Korzyści dla środowiska oszacowane przez operatora są oceniane przez właściwy organ na podstawie opinii ekspertów lub danych z innych instalacji, w których w ostatnim czasie zainstalowano najlepsze dostępne techniki.

3. Nieproporcjonalność kosztów względem korzyści dla środowiska

- 3.1. W celu określenia, czy występuje nieproporcjonalność, porównuje się koszty przestrzegania poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami z korzyściami wynikającymi z takiego przestrzegania.
- 3.2. Mechanizm porównania obejmuje następujące elementy:
  - a) metodę uwzględnienia niepewności w szacunkach kosztów i korzyści dla środowiska;
  - b) wskazanie marginesu, o jaki koszty powinny przewyższać korzyści dla środowiska.”

ZAŁĄCZNIK IV

W załączniku III do dyrektywy 2010/75/UE wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. wykorzystanie substancji stwarzających mniejsze zagrożenie, w tym mniejsze wykorzystanie substancji wzbudzających szczególnie duże obawy;”;

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5. postęp technologiczny, w tym narzędzia cyfrowe, i rozwój wiedzy;”;

c) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Zużycie oraz właściwości surowców, w tym wody, wykorzystywanych w procesie oraz efektywne wykorzystanie zasobów i ponowne użycie i dekarbonizacja;”;

d) pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10. potrzeba zapobiegania lub ograniczania do minimum całościowego wpływu emisji na środowisko, w tym na różnorodność biologiczną, oraz zagrożeń dla środowiska;”;

e) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11. potrzeba zapobiegania wypadkom oraz minimalizowania skutków dla środowiska i zdrowia ludzi;”.

—

ZAŁĄCZNIK V

W załączniku IV do dyrektywy 2010/75/UE wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1 1 część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Społeczeństwo jest informowane poprzez ogłoszenia publiczne i stronę internetową o następujących kwestiach w procedurze podejmowania decyzji lub, najpóźniej, kiedy tylko informacje mogą być należycie dostarczone.”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Członkom zainteresowanej społeczności zapewnia się z odpowiednim wyprzedzeniem skuteczną możliwość do przekazania właściwym organom uwag i opinii, zanim podjęta zostanie decyzja.”;

c) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przewidziane są odpowiednie ramy czasowe dla różnych faz, dające wystarczającą ilość czasu na poinformowanie społeczeństwa oraz członków zainteresowanej społeczności, aby przygotowali się i skutecznie uczestniczyli w podejmowaniu decyzji dotyczących środowiska, z zastrzeżeniem przepisów niniejszego załącznika.”.

ZAŁĄCZNIK VI

W załączniku V do dyrektywy 2010/75/UE wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 8 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Bez zbędnej zwłoki operator informuje właściwy organ o wynikach sprawdzania zautomatyzowanych systemów pomiarowych.”;

b) pkt 10 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Każdy dzień, w którym więcej niż trzy średnie wartości godzinne są nieważne z powodu niesprawności lub konserwacji zautomatyzowanego systemu pomiarowego, jest unieważniany. Jeżeli w ciągu roku więcej niż dziesięć dni jest nieważnych w odniesieniu do takich sytuacji, właściwy organ wymaga od operatora podjęcia bez zbędnej zwłoki odpowiednich środków w celu poprawy wiarygodności zautomatyzowanego systemu pomiarowego.”.

ZAŁĄCZNIK VII

W załączniku VI do dyrektywy 2010/75/UE wprowadza się następujące zmiany:

w części 6 punkt 1.2 otrzymuje brzmienie:

„1.2. Pobieranie próbek i analiza wszystkich substancji zanieczyszczających, łącznie z dioksynami i furanami, oraz zapewnienie jakości zautomatyzowanych systemów pomiarowych i referencyjne metody pomiarowe mające na celu ich skalibrowanie są przeprowadzane zgodnie z normami CEN. Jeśli normy CEN nie są dostępne, stosuje się normy ISO, normy krajowe lub inne normy międzynarodowe, które zapewniają dostarczenie danych o równoważnej jakości naukowej. Z tymi samymi normami jest również zgodny system zapewniania jakości w laboratorium pobierającym próbki i przeprowadzającym analizy. Zautomatyzowane systemy pomiarowe podlegają kontroli za pomocą równoległych pomiarów przy zastosowaniu metod referencyjnych co najmniej raz w roku.”.